HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) 1. — Číslo (No.) 29. | Sobota (Saturday) 17. července (July) 1976 | Cena 25 centů

ANTONÍN
CYRIL
STOJAN

V minulém čísle jsme přinesli na tomto místě obrázek, znázorňující příchod slovanských věrozvěstů na Velkou Moravu. — Dnes vám připomínáme perokresbou zachycenou podobiznu ušlechtilé a dobrácké tváře arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana (22. 5. 1851— 29. 9. 1923), který se koncem minulého a začátkem tohoto století tolik zasloužil o obrodu cyrilo-metodějské tradice v naší vlasti i v celé církvi. Pro jeho příslovečnou štědrost a dobrotu srdce mu náš věřící lid dokonce začal říkat "Tatíček Stojan". — Z hluboké úcty a vděčnosti k jeho velikým zásluhám — jak o Velehradské unionistické sjezdy k přípravě cest k sjednocení Slovanů ve víře, tak o moudré zákonodárství naší první Československé republiky, v jejímž Senátě věrně sloužil — přinášíme dnes našim čtenářům tento jeho portrét.

JIŽ V SOBOTU PRŮVOD POROBENÝCH NÁRODŮ

Období oslav dvoustoletého výročí Spojených států kladio na mnohé z nás mimořádné úkoly účasti na těchto oslavách aneb na přípravách oslav, jež budou ještě následovati.

Pro nás — lid československého původu — mají tyto oslavy dvojnásobný význam — jednak, že mohli jsme svou účastí prokázati naši věrnost a oddanost demokratickým zásadám, na nichž byla naše americká vlast založena a na základě kterých vyrostla v co nejpokrokovější národ celého světa — a jednak, že připomněly nám stejné demokratické zásady, na nichž byla založena svobodná republika československá. Tím zpevňujeme naše snahy k znovudocílení svobody a samostatnosti naší rodné vlasti, přítomně porobené nadvládou Sovětského svazu, jehož vojenské oddíly dosud okupují její území.

Oba naše národy jsou dnes v plném slova smyslu národem porobeným. Tak jak při nedávném československém dnu manifestovali jsme za svobodu a samostatnost československého národa — tak jak okázale jsme projevili svoji věrnost Spojeným státům při nedávném chicagském průvodu k oslavě Dne Vlajky (Flag Day) — naskytuje se nám další příležitost manifestovati oproti stavu porobenství, v němž národ československý se přítomně nachází.

Je to výroční průvod — v pořadí 17. — chicagského výboru Porobených národů — v **sobotu, dne 17. července** — po hlavní chicagské ulici State. V minulosti byl vždy československý oddíl tohoto průvodu velmi imposantním — a letošním rokem, kdy průvod je pořádán v období oslav dvoustoletého výročí Spoj. států, měla by účast na československém oddílu býti ještě více početnější, vzhledem k americkým volbám, aby pánové politici viděli, kolik nás je, a že naše svědectví o komunistickém násilí musí brát vážně.

Seřadištěm čs. oddílu bude v 11:15 hodin dopoledne na Wacker Drive mezi ulicemi LaSalle a Wells (posice číslo 10). K pohodlí účastníků vypravuje Československá národní rada americká bus v 10:45 hod. dopoledne od budovy Olympic (roh Lombard ulice a Čermákovy třídy) v Cicero, který po ukončení průvodu dopraví účastníky zpět na toto místo. —

Jak již bylo dříve oznámeno, čs. spolky a jednotlivé skupiny jsou žádány telefonicky sděliti úřadovně ČSNRA (tel. 656-1117), jak početná bude jejich skupina, zda ponesou prapory, kdo bude jejich vedoucím, a kolik členů má zájem o busovou dopravu. Toto vše je žádáno proto, aby bylo možno co nejdůstojněji uspořádati čs. oddíl průvodu, aby jsme se čestně představili před četnou americkou veřejností, která bude průvodu přihlížet.

A aby se nám ještě lépe pochodovalo, ČSNRA zajistila účast 25-členné kapely Americké federace hudebníků, řízená kapelníkem Frank Zákrockým.

Kam jinam tedy by měly směřovati naše cesty v sobotu, dne 17. července, ne-li na průvod porobených národů. Tím prokážeme svou věrnost mateřskému svému národu — tím dokážeme ujařmenému lidu československému, že nezapomněli jsme jeho osudu — tím upevníme jejich naděje na znovudobytí svobody a samostatnosti svého národa a v budoucnu opětně pohlížeti jak vlajka svobodného československého národa bude hrdě vláti nad střední Evropou.

ENGLISH SECTION INSIDE

Komunisté změnili jednu taktiku

Berlín. — Na vrcholné konferenci evropských komunistů, která se právě konala ve Východním Berlíně, bylo — zřejmě z taktických důvodů jednohlasně rozhodnuto, že komunistické strany jednotlivých zemí prý nemají podléhat nadvládě Moskvy, nýbrž má jim být ponechána možnost "jít svou vlastní cestou". Tato doktrína je určena hlavně ostatnímu světu; uvnitř komunismu se toho asi mnoho nezmění. Vedení Moskvy zůstane všem komunistům základní skutečností, o které nikdo nebude vést diskuse.

Vedle jugoslávského presidenta Tita i jiní se jasně vyslovili pro národní uskutečnění komunistické společnosti, bez diktátu Moskvy. Ostatní se aspoň zdrželi přílišného oslavování Moskvy jako vlasti socialismu. Předseda komunistické strany Itálie Enrico Berlinger prohlásil, že komunismus, jak je prováděný ve východní Evropě, je pro západní Evropu nepřijatelný. Vůdce španělských komunistů Santiago Carillo vyjádřil tuto ideu ještě odvážněji, když řekl: "Po dlouhá léta Moskva byla naším Římem, protože tam se naše sny začaly uskutečňovat. O říjnové revoluci jsme mluvili, jako by to byly naše vánoce. To bylo naše dětství; nyní však jsme dospělými lidmi".

K údivu vnějších pozorovatelů Brežněv se ve svém prohlášení jakoby zřekl vůdčí posice Moskvy ve světovém komunismu. Zmínil se o "podivných obavách některých soudruhů", že jedna komunistická strana by chtěla vládnout druhým; nikdo prý nikdy nevyjádřil ideu o utvoření jediného mocenského ústředí komunismu.

Formulace věty, v níž vidí západní novináři Brežněvův taktický ústupek Titovi a západoevropským komunistům je ovšem velmi dvojznačná: Říká v podstatě jen to, že "vláda každé socialistické země je odpovědná za své činy svému národu.

V Libanonu stále zuří lité boje

Bejrút. — O tábor palestinských uprchlíků Tal Zaatar u Bejrútu jsou už 21 dnů vedeny lité boje; jeho pád do rukou vlastenců je iminentní. Pravicová vojska také podnikla útok na přístav Tripolis, druhé největší město Libanonu, jedno ze středisek mohamedánské levice. Syrské dělostřelectvo ostřelovalo tři další uprchlické tábory. Během boju v posledním týdnu prý padlo do rukou pravicových vojsk, podporovaných syrskými vojáky, 17 levicových měst.

Mezitím Libye a Irák požadují v Káhyře poslání do Libanonu spojené armády arabských zemí, která by oddělovala obě bojující strany od sebe a vnutila jim uzavření příměří. Egypt je ochoten poskytnout této armádě zbraně, avšak nikoliv vojáky.

Španělsko má nového ministerského předsedu

Madrid. — Španělský premiér Carlos Arias Navarro, 69letý, rezignoval — prý proto, že se ve Španělsku zhoršuje hospodářská a politická situace. Arias zaváděl politické reformy jen velmi zvolna, čímž si proti sobě vzbudil nepřízeň jak pravice, tak i levice. Král Juan Carlos jmenoval jeho nástupcem 43letého Adolfo Suareza, prý aby uspíšil ve Španělsku demokratické reformy. Arias, bývalý vrchní policejní ředitel, byl příliš mnoho ovlivněn politickými názory Francovy éry.

Paní Nixonová raněna mrtvicí

Long Beach. — Paní Nixonová, žena bývalého presidenta Richarda Nixona, byla ve čtvrtek 8. července raněna mozkovou mrtvicí, která ji částečně paralyzovala levou část těla a ztížila schopnost mluvit. Podle mínění lékařských odborníků bude sice opět chodit, avšak s obtížemi, a to ještě za předpokladu, že nebude postižena žádným horším záchvatem. Podle posledních zpráv se její stav zlepšuje.

Sloupek informací

K SITUACI V JUGOSLÁVII A O KOMUNISTICKÉ PAVUČINĚ "PŘEVODOVÝCH PÁK"

Sudy prachu — (rozuměj střelného) — provázejí i nejnovější vývoj ve světě jako takový docela nutný přívažek k životu: asi abychom neupadli do pokušení, že "social security" a případná penze jsou všechno. I Spojené státy loni vzrušilo, co se dělo v Portugalsku, a letos volby v Itálii a o zájmu o poměry na Středním východě se ani nešířím. To lze pokládat za dobré znamení. Lidé si uvědomují, že mír a svoboda jsou nedělitelné. Každý kout zeměkoule má svůj význam pro "teploměr světa". A proto nepřehlížejme evropský Balkán, kde již jednou v tomto století — v Sarajevu v roce 1914 — horečka politických nálad dosáhla kritického bodu. Výsledkem byla první světová válka.

O průběhu Jaltské konference (1945) vítězů druhé světové vojny bylo napsáno mnoho — z velké části rozporných svědectví. V jednom se však informace shodují: že totiž balkánská oblast Evropy na rozdíl od její západní části na jedné straně a střední a východní na straně druhé — zůstane otevřena vlivům všech vítězných velmocí. V poválečném vývoji nacházíme potvrzení této skutečnosti. V průběhu občanské války v Řecku (1947—1950), kterou vyvolali komunisté, mohly zasáhnout Spojené státy a Stalin porážku svých stoupenců jistě nerad, ale přece jen spolkl. A nešel až do krajností ani v případě Jugoslávie, když mu v roce 1948 Tito odepřel totální poslušnost.

Všechno nasvědčuje tomu, že v otázce velmocenského vlivu v balkánském zákoutí se nadále dodržují "jaltská" pravidla. Zároveň se množí informace o krizovém vývoji v Jugoslávii, vyvolaném nejenom důsledky hospodářských těžkostí, ale také vnitropolitickou situací, již vyostřuje otázka, co bude, až odejde 82letý prezident-maršál Tito.

□

JUGOSLÁVSKÝ OTAZNÍK

V pondělí 21. června začal v Bělehradě proces s Vlado Dapčevičem, který za války patřil k velitelskému sboru Titových partyzánů. V čase sovětsko-jugoslávské roztržky se přihlásil ke Stalinovi a odseděl si osm roků v žaláři. Potom se mu podařil útěk přes východní Evropu na Západ, kde v Belgii organizoval protititovské komunisty. Loni v srpnu navštívil rumunskou Bukurešť, odkud na dlouho beze stopy zmizel — víme nyní kam, a že šlo o komplot zosnovaný jugoslávskou politickou policií. Komentář k případu Dapčevič nadepsal jeden západoněmecký deník takto: "Opravdu obžalován je Brežněv".

Proces v Bělehradě pokračoval s vyloučením veřejnosti a Tito odjel do Východního Berlína na konferenci evropských komunistických stran. S Brežněvem si potřásl rukou, ale jinak utvrdil svoje stanovisko proti moskevské hegemonii v komunistickém hnutí. Dapčevič byl prý začátkem července odsouzen k smrti pro "kontrarevoluční zločiny proti státu a národu".

Možná nezůstane při tomto jednom soudním přelíčení s jugoslávskými stalinisty. V každém případě k prvnímu z nich došlo poprvé zase od padesátých let již letos v únoru, kdy byla souzena takzvaná "bělehradská skupina" v čele s Milivojem Štefanovičem. Její členové prý měli spojení s pro-moskevskými emigranty, kteří "podle československého vzoru" chtěli požádat Sovětský svaz, aby intervenoval v Jugoslávii "v duchu proletářského internacionalismu". Zprávy například švýcarských novin říkají, že Tito požádal SSSR o vydání některých Jugoslávců, kteří se tam po rozkolu v roce 1948 usadili. Sovětský svaz to údajně odmítl, ale zároveň se jich zbavil tím, že jim dovolil "odsunout se" do západní Evropy, především do Francie.

Tito má také potíže s antikomunistickou opozicí, která je aktivní nejen v zahraničí, ale i na domácí půdě. Začátkem června byli v Bosně odsouzeni tři Jugoslávci k trestům vězení od 7 do 15 let, protože "ve spolupráci s pravicovými exulanty" ve Francii a Spojených státech plánovali "svržení společenského systému v Jugoslávii". V západní Evropě došlo již k celé řadě atentátů na jugoslávské diplomatické mise. Při posledním z nich byl letos v únoru zabit Edvin Ždovc, konsul ve Frankfurtě nad Mohanem.

O napjaté situaci v této mnohonárodní balkánské republice svědčí i zvyšování bezpečnostních opatření uvnitř země. Turisté, dosud velmi důležití dovozci "tvrdé" měny, si stěžují, že v oblasti od Puly na severu až po Kotor na jihu, pobřeží Adrie má stále více uzavřených vojenských oblastí. Zablokovány jsou i přístavy pro plachetnice na ostrovech Vis, Lastovo a Biševo, prý z důvodu "obrany proti případnému útoku z moře".

Pochopitelnou nervozitu politického ovzduší zvyšuje ekonomické napětí. Statisíce jugoslávských dělníků, jimž bylo dovoleno pracovat v zahraničí — především v Západním Německu a ve Švýcarsku — a kteří posílali domů nemalé částky tvrdých valut, se v důsledku hospodářské recese vrátilo a jen zčásti našlo začlenění na pracovním trhu. Jelikož v "socialismu" (i jugoslávském) nezaměstnanost oficiálně neexistuje, nedostávají ani navrátilci, ani kdo jiný bez práce nějakou podporu k nejnutnějšímu živobytí...

Měl jsem možnost seznámit se s názory jednoho návštěvníka z Jugoslávie, který dlel v Chicagu v minulých dnech. Jistě není možné pokládat je za reprezentativní pro celý stát, ale za zmínku stojí. Ve zkratce říkají: "Titovské klice a těm, kdo ji podporují a jsou s ní svázáni, se daří dobře. Nám ostatním nikoliv. V otázce budoucího režimu Jugoslávie převládá lhostejnost".

I když toto zjištění odpovídá skutečnosti třeba jen zčásti — spolu s ostatními informacemi z Balkánu se stává nápovědí, že ne-li sud, tedy soudeček prachu je tam zase připraven.

□

PAVUČINA PŘEVODOVÝCH PÁK

Název odstavce je nesrozumitelný jen na první pohled. Pár vět a přijdeme mu na kloub. Starý Marx, živen kapitalistou Engelsem (mnozí "pokrokáři" dneška ho úspěšně napodobují) snil o "revoluci komunistického proletariátu". Žáci Lenin a Stalin, více sběhlí v praktickém životě, vylepšili Marxovu teorii o pochodu k revoluci mašinou "převodových pák" (anglo-komunisticky: "Transmission-belts"). To jest budováním organizací, pokud možno málo nápadných případně líbivých názvů ("Světová rada míru"), jež jako pavučina zachytí, či mohou zaujmout nekomunistické stoupence různých svobodomyslností a vyznavače všelidských ideálů, přes které pak bolševické "kádry" získávají vliv v místech, do nichž by se pod vlastním jménem nikdy nedostaly.

Konference komunistických a "dělnických" stran ve Východním Berlíně se nevyvedla podle přání generálního tajemníka-maršála Brežněva. Moskva nebyla uznána za to centrum komunistické ideologie, jež by rozdávalo jediné pravdy. Pavučina převodových pák — organizací, v nichž ona má hlavní slovo — je však rozprostřena. Pro nás je zajímavé zjištění, že některé z nich mají sídlo v Praze, což má také svůj význam: političní prostáčkové vidí Hradčany a netuší Kreml.

V československém hlavním městě je například sekretariát "Mezinárodní organizace novinářů". Začátkem června slavila 30. výročí svého založení v budově dánského parlamentu v Kodani. Cituji z článku jejího generálního tajemníka Jiřího Kubky: "MON usiluje..., mobilizovat solidaritu s těmi novináři, kteří stojí v přímém boji proti nepříteli, jako tomu bylo v případě našich vietnamských kolegů, kolegů z bývalých portugalských kolonií, kolegů chilských, palestinských, jihokorejských a všech kolegů pronásledovaných apartheidem i bitých obušky severoamerické policie." Takto charakterizovaná organizace má silné pozice zvláště v afrických a latinsko-amerických národních svazech.

Praha je sídlem redakce mezinárodního komunistického časopisu "Otázky míru a socialismu", který vychází ve více než 10 jazycích. "Odpovědným sekretářem redakční rady" je Pavel Auersperg, v dubnu zvovuzvolený člen ústředního výboru KSČ. Časopis je platnou formou pro šíření moskevských názorů na ideologické otázky. Z březnového čísla jsem si zaznamenal toto poučení: "K mírové přestavbě systému mezinárodních vztahů dochází v třídně rozděleném světě. Proto se otázka vztahů mezi uvolňováním napětí a třídním, revolučním bojem velmi vyhrocuje." Pozor tedy!

"Mezinárodní svaz studentstva" a takzvaná "Světová odborová federace" mají své sekretariáty rovněž v Praze. Na financování se podílejí především "socialistické" státy kolem Moskvy, silné členské organizace jsou však také ve Francii a v Itálii, kde je možné pokládat je za oporu těch seskupení uvnitř komunistických stran, pro něž Kreml ideologickým centrem zůstává.

Seznam by samozřejmě mohl být delší a podrobnější, ale snad stačí toto stručné upozornění: komunisté nepracují vždycky jen s otevřeným hledím.

J. Netík

HUDEBNÍ NÁSTROJE V MUZEU

V Praze mají Muzeu hudebních nástrojů, které je umístěno v Lázeňské ulici č. 2. Mezi nimi je také jeden nástroj nazývaný vozembouch — hůl se zvonečky, činely, někdy bubínek a struny. Jinou raritou je trumšajt, prvotní smyčcový nástroj. Je to přes metr vysoký trojboký jehlan s jedinou strunou. Původ tohoto nástroje je slovanský. Nejvzácnější jsou nástroje rožmberské kapely z 16. století. Zajímavou je také sbírka kytar, mezi nimiž nejcennější je battente od Ondřeje Otta z roku 1650.

● PRODÁM

na FLORIDĚ —

4-bytový dům — 8 roků starý — v Miami, blízko moře. Jeden byt je dvoupokojový; dvě koupelny, moderní kuchyně, velká jídelna a veranda. Tři byty jsou jednopokojové s jednou koupelnou; kuchyně a jídelna, krásná dvojitá zahrada a parkoviště pro 8 vozů. Cena 84 tisíc dolarů. Půjčka je 15 tisíc $ na 6%. Nájemníci splácí úrok. Píšte: I. Sterbinska, 330 N.E. 119 Ter. North Miami, Fla. 33161

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:
"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

July 17, 1976 — Vol. I., No. 29.

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?
CHRISTIE'S REAL ESTATE
VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE
3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800
Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala — Brokers

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skoroevropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři —
nezapomeňte navštívit naši známou restauraci
Bohemian CROWN Restaurant
7249 W. Lake Str., River Forest, Ill.
Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.
Tel.: 369-8140 Na Vaši návštěvu se těší:
***Josef Krákora* a *Jaromír Hrábek*, majitelé**

LETEM SVĚTEM

Johannesburg. — Vláda Jižní Afriky upustila od požadavku, že černošské děti se mají učit některým školním předmětům v afrikánštině, odvozené od holandštiny, jazyku Boerů, považované tamními černochy za symbol útisku. Černošské školy budou moci při vyučování užívat angličtiny, boerštiny či domácích jazyků, a to po libosti. Požadavek užívání afrikánštiny při vyučování nedávno vyvolal mezi černochy bouře, při kterých přišlo o život 176 lidí.

• • •

Sao Paulo. — Brazilští vládní censoři nedovolili, aby v týdeníku "Movimento" byl uveřejněn text amerického Prohlášení nezávislosti z roku 1776. Byly totiž obavy, že obyvatelstvo by mohlo začít požadovat od vlády respektování demokratických svobod, které vláda v přítomnosti nemá v úmyslu udělit.

• • •

Lisabon. — Nově zvolený portugalský president Antonio Ramalho Eanes řekl při tiskové konferenci, že učiní konec všem "revolučním nemírnostem". Prý je rozhodným odpůrcem extrémních politických postojů, a to jak fašismu, tak i levicového radikalismu. Chce vést Portugalsko do nové éry *demokratické legitimity*, hospodářské obrody, sociální spravedlnosti, rovnosti a svobody pro všechny.

• • •

Madrid. — Diktátor ministátu Rovníkové Guiney Marcias se zbavuje popravou či vězením svých skutečných i domnělých politických odpůrců. Právě dal zastřelit jednoho bývalého ministra a několik vládních úředníků, které obvinil ze zpronevěry státních peněz. Terorem a popravami odvracuje také pozornost svých poddaných od velmi špatné hospodářské situace země. Katolici jsou pronásledováni — Marcias je mohamedán; mnohé jejich kostely byly zavřeny, a v kostelích, které zůstaly otevřeny, musí být velká diktátorova podobizna. Modlitby za diktátora jsou při mši povinné. Dětem se nesmějí dávat evropská křestní jména, a chlapcům od 7 do 14 let se dostává vojenského výcviku.

• • •

Seul. — Severokorejští komunisté pašují do Jižní Korey v biblích, posílaných z Japonska a jiných zemí, svůj propagační materiál. Mimoto tam posílají v balonech letáky, na nichž vybízejí jihokorejské vojáky, aby se vzbouřili proti svým důstojníkům, je povraždili a pak uprchli do Severní Korey. V noci zase posílají na motorových člunech k pobřeží Jižní Korey různé špiony a teroristy, kteří však jsou často záhy odhaleni a zneškodněni. Také bylo v demilitarisované zóně blízko severokorejských hranic objeveno už 17 podzemních tunelů, tajně prokopaných ze Severní Korey na Jižní. Jediným z nich by mohlo za hodinu projít ze Severní do Jižní Korey na 30,000 vyzbrojených komunistických vojáků.

• • •

Washington. — Generál George Brown, předseda generálního štábu, nejvýše postavený US voják, opět projevil před Senátním podvýborem pro národní obranu názor, že židé mají ve Spojených státech nepřiměřeně velký vliv. Tuto pravdu pronesl po prvé v roce 1974, kdy byl za to pokárán presidentem Fordem. Senátní podvýbor potvrdil 13 hlasy proti 2 generála Browna v jeho funkci velitele generálního štábu pro další termín; s konečnou platností o této věci však rozhodne teprve celý US Senát.

• • •

Paříž. — Francouzská odbornice v archeologii Francoise Clustre-ová je už 27 měsíců v zajetí rebelů Tubu na poušti Tibesti v severní části republiky Čadu. Spolu s ní je zajat — avšak držen na jiném místě — i její manžel, který přijel vyjednávat s rebely o jejím propuštění na svobodu. Francouzská vláda za ni už zaplatila požadované výkupné ve výši 2 miliónů dolarů, avšak rebelové ještě navíc požadují zbraně. Francie jim zbraně v žádném případě nemůže dodat, protože tím by se dopustila agrese proti zákonné vládě Čadu. V přítomnosti je tedy málo pravděpodobné, že francouzská vědkyně bude brzy propuštěna na svobodu. Její zdravotní stav se v zajetí silně zhoršil.

• • •

Řím. — Bude-li komunistům a jejich levicovým spojencům svěřena administrace města Říma, nebudou mít práci snadnou. Křesťansko-demokratická administrace zanechala město s 4,326 biliony lir (to je s pěti biliony dolarů) dluhů, takže každý den je jen na úroky z dluhu nutno platit více než milión dolarů. Městské veřejné dopravní podniky jsou před zhroucením, a neexistují žádné levné volné byty, zatím co 70,000 luxusních bytů zůstává v Římě neobsazeno, protože obyčejný lid si nemůže dovolit platit vysoké nájemné, které je za ně požadováno.

• • •

Kansas City. — V prvních šesti měsících bylo letos území Spojených států postiženo celkem 773 tornády, což je rekordní počet; v posledních 26 letech činil roční průměr 440 tornád. Přitom přišlo o život jen 37 lidí, což je poměrně málo.

• • •

Vatikán. — Už je všeobecně známo, že papež Pavel nepřijede na 41. mezinárodní eucharistický kongres, který se bude konat ve Filadelfii letos na začátku srpna. Pravděpodobným důvodem tohoto záporného rozhodnutí je kloubový revmatismus, jímž sv. Otec trpí. Ze stejného důvodu asi také odmítl pozvání k návštěvě Kanady, Mexika a Guatemaly.

• • •

Mohadishu. — Somálský president Mohamed Siad Barre prohlásil svou zemi za socialistický stát s jednou dovolenou politickou stranou "Somálskou socialistickou revoluční stranou"; napříště tam budou všechny jiné pol. strany zakázány. Nová strana bude vyznávat "vědecký socialismus" a chce vést zemi k pokroku a blahobytu. Somálsku se dostává značné vojenské a hospodářské výpomoci od Sovětského svazu. V přístavě Berbera byla postavena sovětská základna pro raketové zbraně.

• • •

Tananarive. — Vláda Madagaskaru zestátnila majetek cizích olejářských společností — Esso, Shell, Total, Caltex a A Agip — který má hodnotu asi 120 miliónů dolarů. Správu zestátnělých podniků převezme nová národní olejářská společnost. O odškodném nebylo dosud nic rozhodnuto.

• • •

Weiden. — Do západoněmeckého města Weidenu, vzdáleného pouze 12 mil od čs. hranice, jezdí z Prahy, vzdálené 125 mil, západní diplomaté nakupovat různé potřebné věci, jichž výrobu čs. socialistický systém buď vůbec neplánuje, anebo které prodává za hranicemi, ačkoliv doma jich je nedostatek. Diplomatická zastupitelstva tam posílají čas od času nákladní auta, která pak přiváží zpět cibuli a jinou zeleninu, jižní ovoce, módní oděvy, voňavky, zmrzlé potraviny, elektrické přístroje, barvy, klosetový papír a někdy i brambory. Češi a Slováci užívají na místě toaletního papíru komunistických novin "Rudé právo".

• • •

Johannesburg. — Ministerský předseda Jižní Afriky Vorster požádal specialisty ústavního práva, aby připravili změnu některých částí jihoafrické ústavy. Pravomoc výkonné moci prý bude zvýšena na úkor zákonodárné moci a hnědým rasám — míšencům a Indům — bude přiděleno jakési místo ve vládě.

• • •

Východní Berlín. — Podle shodných svědectví bývalých politických vězňů východoněmeckých komunistů jsou ve Východním Německu lidé, kteří se odváží kritizovat režim, podle sovětského vzoru posíláni do ústavů pro choromyslné, kde jsou podrobováni trýznění a působení různých drog, které otupují jejich mysl.

• • •

Washington. — Státní department oznámil, že Sověti silně snížili intensitu krátkovlnného ozařování, jemuž podrobují budovu amerického velvyslanectví v Moskvě, aby tam skrytá odposlouchávací zařízení mohla fungovat. Přitom však vyslovil svou nespokojenost nad tím, že Sověti neberou žádný ohled na zdraví lidí, kteří tam pracují.

• • •

New York. — Z 3,000 liber nylonu byl zhotoven obrovský americký prapor, velký jako fotbalové hřiště, který měl vlát v newyorském přístavu při oslavách 200. výročí americké nezávislosti. Prapor se však následkem prudkého větru za dvě hodiny roztrhl ve dvě části, které pak už nemohly být opět spojeny. Jeho zhotovení stálo 75,000 dolarů. Byl to největší prapor, kdy zhotovený ve světě.

• • •

Washington. — Podle sdělení federálního statistického úřadu žilo vloni ve Spojených státech 22.4 miliónu lidí, jimž bylo 65 let nebo více; mezi nimi bylo o 4.1 miliónu žen více než mužů, neboli na každých 100 mužů připadalo 145 žen. Před 40 roky bylo v téže věkové hranici stejně žen jako mužů. Kolem roku 2000 bude na 100 mužů připadat 153 žen. Ve Spojených státech ženy dnes žijí průměrně 76 let, zatím co muži 68.2 roku. Ženy žijí déle než muži z několika důvodů: mužská zaměstnání jsou obyčejně nesnadnější a nebezpečnější, a vyžadují si více duševního a tělesného vypětí; ženy méně pijí a méně kouří, charakterově jsou vyrovnanější a často také jsou biologicky zdatnější.

• • •

Chicago. — Vědci jsou čím dále tím více přesvědčeni o tom, že pití fluorizované vody má blahodárný účinek na zdraví našich zubů, a že silně snižuje jejich kažení. Tam, kde se dosud do vody fluor nedává, zubní lékaři předpisují užívání tabletek solí fluoru. V užívání fluorizované vody či fluorových tabletek se nikdy nesmí přestat. Zůstává však stále platným, že nejlepším předejitím zubních kazů je vyrovnaná strava, obsahující hojnost vápníku (jehož je například mnoho v mléce), vystříhání se cukru, který je úhlavním nepřítelem zubů, varování se příliš studených a horkých pokrmů či nápojů, zejména pak jejich střídání, a náležitá zubní hygiena.

• • •

Chicago. — V roce 1974 více než 664,000 Američanů zemřelo na srdeční mrtvici; z toho bylo 291,000 žen. Vysoký počet případů srdeční mrtvice v USA je často přičítán americkému stylu života, který v sobě zahrnuje tučnou a příliš sytou stravu, kouření cigaret, vysoký krevní tlak a nedostatek tělesného pohybu. Na několika amerických universitách byly provedeny částečné pokusy s osobami, postiženými či aspoň ohroženými srdeční mrtvicí. Dospělo se k závěru, že nebezpečí srdeční mrtvice je sníženo lépe vyrovnanou stravou, bohatou na ovoce a zeleninu, zavedením programů tělesných cvičení, zřeknutím se kouření a kontrolou vysokého krevního tlaku.

• • •

Chicago. — Skupina vědců Chicagské university pod vedením dr. Alberta Creweho právě sestrojuje nejmocnější elektronický mikroskop světa, který už nyní je schopen zvětšit věci 30 miliónkrát, a který později bude schopen je zvětšit až 100 miliónkrát. Tak už v roce 1970 bylo možno poprvé vidět pomocí tohoto mikroskopu strukturu atomu urania. Tohoto mikroskopu je také možno užít při zhotovování filmů, ukazujících chemické a biologické pochody na atomické úrovni. Význam tohoto mikroskopu bude dalekosáhlý. Bude možno studovat chování atomů, utvářejících chemickou sloučeninu. Doufá se, že tím se dospěje k tak dokonalé znalosti chemických reakcí, že bude možno přesně předpovědět jejich výsledek. Proto nebude nutno jako dnes při výrobě nových sloučenin konat tisíce pokusů s různými chemikáliemi a čekat, jaký bude náhodný výsledek těchto pokusů. Pro biologii bude tento mikroskop rovněž velmi užitečný; vědci se například domnívají, že s jeho pomocí bude možno studovat dědičné vlastnosti živočišných a rostlinných buněk, a možná se také podaří vypátrat genetický původ rakoviny. — Světelný mikroskop je schopen zvětšit předměty pouze asi tisíckrát.

Paní Marino, Vy ani nevíte, že divy tvoříte!

?·

S Vaší trvalou teď mám sílu na manželovo hudrování trvale neodpovídat — a — doma je klid! —

Gu.4-1118

MARINA'S BEAUTY SALON

Home of the finest permanent waving

Visit Marina's new salon — formerly at 26th St & Hamlin.

6234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

DOBA "BĚHEM ROKU"

16. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Slituj se, Bože, nad námi, svými služebníky, — a ve své dobrotě v nás rozmnož dary své milosti. — Dej, ať pevni ve víře a naději — planeme láskou a věrně vytrváme — na cestě tvých přikázání. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA JEREMIÁŠE (Jer. 23, 1—6)

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu, — praví Hospodin.

Proto praví Hospodin, Izraelův Bůh, o pastýřích, kteří pasou můj lid: Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste je, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků — praví Hospodin.

Shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem je vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí — praví Hospodin.

Hle, blíží se dni — praví Hospodin — kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude moudře panovat a právo a spravedlnost bude konat na zemi. Za jeho dnů dojde spásy Juda a Izrael bude v bezpečí bydlit. Toto je jméno, kterým ho budu nazývat: "Hospodin naše spravedlnost."

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM. Ef. 2, 13—18)

Bratři! Protože teď jste spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví.

Jen on je totiž původce pokoje mezi námi: obě dvě části spojil vjedno tím, že zboural onu přehradovou stěnu, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak chtěl ve své osobě vytvořit z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednat pokoj a skrze kříž usmířit obě strany s Bohem v jediném těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství.

A pak přišel a oznámil, že nastává usmíření. Zvěstoval to usmíření vám, kteří jste byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci, když jsme ve spojení s jediným Duchem.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MARKA. (Mk. 6: 30—34)

Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všecko, co činili a učili. Řekl jim: "Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!" Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst.

Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí, a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi.

Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem.

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1976
VISIT OUR OFFICE
Veškerá Tuzexová služba.
CIHAK WORLD TRAVEL, INC.
Naše cestovní kancelář vypraví z Chicaga a okolí 4 autobusy "Greyhound" na 41. Mezinárodní eucharistický kongres do Philadelphie 1.-8. srpna 1976, se zájezdem do Washingtonu, D.C. na zpáteční cestě. Jízdné, dvojí přenocování cestou a nocleh ve Filadelfii: pokoj pro 2: $170; pro 3: $157; pro 4: $148. — Přihlaste se bezodkladně přímo v naší cestovní kanceláři
6302 West Cermak Road Berwyn, Ill. 60402
Phones (312) 795-9050 - Chicago (312) 242-6110

\+ + +

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolíka) A svaté části obilí, vína a oleje, Hospodinu, Bohu svému zasvěcené, kterýchžto přikázal Bůh nedotýkati se, ty zamýšlejí spotřebovati, chtějí stráviti, čeho neměli by se ani rukama dotýkati. Poněvadž tedy takové věci činí, je jisto, že vydáni budou v záhubu. To já služebnice tvá znajíc, utekla jsem od nich. Hospodin mne poslal, abych tyto věci oznámila tobě. Já totiž, služebnice tvá, modliti se budu k Bohu a poví mi, kdy jim odplatí za hřích jejich. I přijdu a povím ti to. Až i po Jeruzalemě budu tě voditi a dostaneš všecek národ israelský jak ovce, které nemají pastýře. Ani pes na tebe nezaštěkne. Ano ty věci pověděny jsou mi Prozřetelností Boží. Protože se rozhněval Bůh na ně, poslána jsem, aby ty věci zvěstovala tobě."

Všecka ta slova líbila se Holofernovi i služebníkům jeho, i divili se moudrosti její a pravil druh druhu: "Není na zemi žena takového vzezření, krásy a výmluvnosti."

Holofernes pak jí řekl: "Dobře učinil Bůh, který tě poslal před lidem, bys ty vydala jej v ruce naše. Splní-li mi to Bůh tvuj, co dobrého mi slibuješ, bude též i Bohem mým, a ty v domě krále assyrského veliká budeš, a jméno tvé vyslovováno bude po veškeré zemi."

Tu rozkázal jí, aby vešla, kde bylo složeno vzácné nářadí jeho, kázal jí tu zůstat, a ustanovil co by, jí mělo býti dáváno se stolu jeho.

Judit však mu odpověděla: "Nyní nesmím jísti z těch věcí, které mi kážeš dávati, aby mne hřích nestihl. Ale z těch věcí, které jsem s sebou přinesla jísti budu."

Holofernes tázal se jí: "Dojde-li, cos přinesla s sebou, co ti učiníme?"

Judit odvětila: "Jakože živa je duše tvá, pane můj! Nespotřebuje všech těchto věcí služebnice tvá, dokud nevykoná Bůh rukou mou to, co jsem si umínila."

I vedli jí služebníci jeho do stanu, který jí byl vykázal. Když vcházela, prosila, by dána byla jí svoboda v noci a před světlem vycházeti ven k modlitbě, modliti se k Hospodinu.

I přikázal komorníkum svým, že dle libosti smí vycházeti a vycpázeti tři dny, aby se modlila k Bohu svému.

Vycházela tedy v noci do údolí betulského a umývala se v prameni vody. Když vystupovala, modlívala se k Hospodinu, Bohu Israelovu, aby jí upravil cestu k vysvobození lidu svého.

A vcházejíc čistá zůstávala ve stanu, až pojedla večer pokrmu svého.

* * *

Čtvrtý den učinil Holofernes večeři služebníkům svým. I Judit byla pozvána. Jedla však a pila jen to, co byla jí připravila služebná její.

Holofernes pak rozjařil se pro ni, a vypil vína velmi mnoho, tolik jako nikdy v životě nevypil.

Když se připozdilo, pospíšili si služebníci jeho na lůžka svá. Byli všichni zmoženi vínem. Holofernes pak ležel na loži přílišným opojením uspalý.

Judit byla řekla služebné své, by stála venku před ložnicí a byla pohotově.

Judit stojíc před ložem Holofernovým modlila se slzíc a rty mlčky pohybujíc. Pravila: "Posilni mne, Hospodine, Bože Israelův, a pohleď tuto hodinu na skutky rukou mých, abys dle slibu svého Jerusalem, své město, vyzdvihl, a já bych dokonala, co jsem si umínila věříc, že může se to státi skrze tebe."

Po chvilce vyšla, dala hlavu Holofernovu služebné své a kázala, by ji vložila do pytlíka svého. I vyšly obě, jak obyčejně, jakoby k modlitbě, prošly ležení, a obešedše do

Pokračování na str. 5.)

NOVÝ PŘEDSEDA ŠPANĚLSKÉ VLÁDY SLIBUJE DEMOKRACII

Madrid. — Španělský král Juan Carlos právě jmenoval novou vládu, jejímiž členy jsou mladí, sympatičtí lidé, otevření moderním svobodám, kteří jsou zároveň také schopnými odborníky. Nový španělský ministerský předseda Adolfo Suarez je pevně rozhodnut urychlit demokratizaci své země; ve svém prvním projevu před televizí prohlásil: "Koruna si výslovně přeje pro Španělsko moderní demokracii, ve svobodě a spravedlnosti, v míru, a za účasti lidu na vládě země. Kromě toho výsledky práce a úsilí všech musí sloužit dobru všech." Také slíbil otevřený dialog se všemi politickými silami země a dal ujištění, že budoucí vlády musí být výsledkem svobodně projeveného přání většiny Španělů.

V Madridě se považuje za jisté, že reformní programy nynější vlády vyústí na jaře příštího roku ve svobodné parlamentní volby. Tehdy skončí úkol Suarezovy vlády, která byla jmenována na přechodnou dobu od Francova režimu k demokracii. "Národní hnutí", kdysi vzniklé z Falangy, doposud monopolizuje všechnu politickou moc; tato moc má přejít na svobodné politické síly. O vládní uznání doposud požádalo sedm politických stran. V současných vládních prohlášeních nebyla ani slovem dosud učiněna zmínka o Francovi či o Francově dědictví.

Premiér Suarez, ve snaze předejít vážným dělnickým a politickým nepokojům, pomýšlí legalizovat španělské pracovní unie, existující a fungující doposud jen v podzemí, a tím jsou silně ovlivněny komunisty. Král Juan Carlos je všeobecně pro otevřený postoj vůči levici. Někteří se i domnívají, že bude dovolena i komunistická strana Katalánska, rekrutující se zejména v průmyslové Barceloně a v okolí. Tím chce Juan Carlos dokázat, že má nejlepší vůli zavést ve Španělsku plnou demokracii; zároveň však také ví, že radikální levicové směry, které jej chtějí smést na smetiště dějin, tam nemají zatím mnoho naděje na úspěch, tak aby vážně ohrožovaly bezpečnost země.

ČESKÁ MŠE V HALLETSVILLE, Tx.

Mše svatá v české řeči a s českým zpěvem a kázáním se bude obětovati v kostele Božského Srdce Páně v Hallettsville ve 3:00 hodiny odpoledne v neděli dne 18. července. Též se bude zpovídati od 2:30 hodiny odpoledne. Nejen osadníci, ale i náš věřící lid ze sousedních osad je upřímně zván k účasti.

Msgr. Alois J. Mořkovský

(Pokračování ze str. 4.)

kruhu údolí přišly ku bráně města.

Judit zavolala z daleka na strážné zdi: "Otevřte brány, nebo s námi je Bůh, který mocný skutek učinil v Israeli!"

Když uslyšelo mužstvo hlas její, svolalo starší města, i sběhli se k ní všichni, od nejmenšího do největšího, nebot' se byli domnívali, že již nepřijde. Rozsvítivše světla obstoupili ji všichni, ona pak vystoupivši na vyvýšené místo pokynula, aby ticho bylo.

Když to řekla, přistoupila k sloupu, který byl v hlavách lůžka jeho a odvázala mečík jeho, který visel přivázaný na něm. Vytrhši jej z pochvy, vzala hlavu jeho za kštici, a řekla: "Posiluj mne, Hospodine, Bože, tuto hodinu!" A udeřivši dvakrát do jeho šíje st'ala mu hlavu, a svalila tělo jeho bezhlavé s lože.

Když pak všichni mlčeli, řekla Judit: "Chvalte Hospodina, Boha našeho, jenž neopustil těch, kteří doufali v něho. Skrze mne služebnici svou, splnil milosrdenství své, které slíbil domu Israelovu. Zabil rukou mou nepřítele národa v této noci."

A vyňavše z pytlíka hlavu Holofernovu, ukázala jim ji řkouc: "Hle, hlava Holoferna, velitele vojska assyrského. Rukou ženy zabil jej Hospodin, Bůh náš. Jakože živ je Hospodin! Ostříhal mne anděl jeho, i když jsem šla odsud, i když jsem byla tam, i když jsem zase šla sem a nedopustil Hospodin, můj Bůh, abych poskrněna byla já, služebnice jeho, ale bez poskvrny hříchu navrátil vám mne, která se raduji, On že zvítězil, já že jsem unikla, a vy že jste vysvobození. Chvalte jej všichni, nebot' je dobrý, nebot' na věky trvá milosrdenství jeho."

Tu všichni klaněli se Hospodinu a řekli jí: "Požehnal tebe Pán mocí svou, nebo skrze tebe na nic přivedl nepřátele naše."

Posléze řekl jí Oziáš, kníže lidu israelského: "Požehnánas ty dcerá od Hospodina, Boha nejvyššího nade všecky ženy na zemi! Požehnaný Hospodin, který stvořil nebe i zemi, který tě vedl k ranám do hlavy úhlavního nepřítele našeho! Nebo dnes jméno tvé tak zvelebil, že nevymizí chvála tebe z úst lidí, ale pamětliví budou moci Hospodinovy na věky, žes pro ně, pro tíseň a svízele národa svého nešetřila života svého, ale přispělas na pomoc, aby nezahynul před obličejem Boha našeho!" A všecek lid dodal: "Staň se, staň se!"

Též Achior povolán byv přišel, i řekla mu Judit: "Bůh Israelův, kterému's ty svědectví vydal, že se pomstí nad nepřátely svými, ten st'al hlavu všech nevěřících tuto noc rukou mou. Abys pak se přesvědčil, že tomu tak, hle, hlava Holoferna, který v pohrdavé zpupnosti své povrhl Bohem Israelovým, a tobě záhubou hrozil řka: "Až bude zajat lid israelský, dám boky tvé mečem probodnouti."

Achior vida hlavu Holofernovu, sevřen byl hrůzou, že padl na zemi na tvář svou a trhal sebou. Když pak zase nabyv ducha vzpamatoval se, padl jí k nohám, poklonil se jí a řekl: "Požehnánas ty od Boha tvého v každém příbytku Jakobovu! Nebo v každém národě, který uslyší jméno tvé, zveleben bude Bůh Israelův pro tebe."

Řekla pak Judit všemu lidu: "Slyšte mne, bratři! Zavěste tu hlavu na zdech našich! Až pak vzejde slunce, vezmi každý zbraň svou, a vytáhněte s náporem, ne abyste se stoupili dolů, ale jako byste se chystali na útok. Tu hlídky budou musiti běžeti k veliteli svému, aby ho zbudili k bitvě. Když pak vůdcové jejich přiběhnou ke stanu Holofernovu, a naleznou ho bez hlavy svaleného do krve své, padne na ně hrůza. A když postřehnete, že utíkají, běžte za nimi bezpečně, nebot' Hospodin rozdrtí je od nohama vašima."

Tehdáž Achior, vida mocný skutek, který učinil Bůh Israelův, opustiv obřady pohanské uvěřil v Boha, a tak přirozen byl k národu israelskému.

Tedy hned jak se rozbřesklo, vyvěsil na zdi hlavu Holofernovu, každý muž vzal svou zbroj a vytáhli s velikým hřmotem a křikem. Když to uzřely hlídky, běžely ke stanu Holofernovu. Tu ti, kteří bývali ve stanu, přišli a před vchodem šustili, aby ho vzbudili. Hřmot úmyslně dělali, aby Holofernes probuzen byl ne od budících, ale šustem. Nikdo totiž nesměl na ložnici assyrského mocnáře zatlouci nebo dokonce otevřít ji a vejíti.

Když však přišli vůdcové jeho a tisícníci, zkrátka důstojníci vojska krále assyrského, řekli komorníkům: "Vejděte a zbud'te ho, nebo myši vylezly z děr svých a osmělují se nás vyzývati k boji!"

Tu komorník vešel do ložnice jeho, zastavil se před oponou a zatleskal rukama. Ale když nezpozoroval ani hnutí, že by tam někdo ležel, přistoupil blíže k oponě a pozdvihl ji. Uzřev tělo Holofernovo, ano leží na zemi bez hlavy zkálené v krvi své, zkřikl hlasem velikým a plačtivým, a roztrhl roucha svá. Všel také do stanu Juditina, ale když jí nenalezl, vyskočil ven k vojsku a řekl: "Jedna žena hebreiská učiniła hanbu domu krále assyrského, nebot' hle, Holofernes leží na zemi, a hlava jeho není na něm."

Když to uslyšeli vůdcové moci assyrské, roztrhli všichni roucha svá. Nesnesitelný strach a hrůza padl na ně a zděšeny byly mysli jejich náramně. Křik neslýchaný strhl se v táboře jejich.

Když všecko vojsko uslyšelo, že jest Holofernes bez hlavy, pozbyli rozumu i rozvahy, a samým třeštěním a hrůzou jsouce zmítáni hledali pomoci v nohách, tak že nikdo nechtěl s druhem mluviti, ale sklopivše hlavu a nechavše všeho, rychle dali se na útěk před Hebreji, o kterých slyšeli, že ve zbroji táhnou na ně. Utíkali po cestách polních i po stezkách horských.

Synové Israelovi, vidouce, že prchají, pustili se za nimi. Sestoupili za nimi troubíce a křičíce. Protože Assyršti utíkali po ruznu a o překot, synové však Israelovi hnali se v jednom šiku, zporáželi všecky, kterých mohli dohnati.

Oziáš rozeslal také posly po všech městech a krajinách Israelových. I poslala za nimi každá krajina a všeliké město vybranou mládež ve zbroji, a honili je mečem, až přišli na konec území svého. Ostatní, kteří zůstali v Betulii, vpadli do ležení Assyrských a pobrali kořist, kterou byli zanechali prchající Assyršti. Zbohatli velmi.

Ti pak, kteří zvítězivše vrátili se do Betulie, přinesli s sebou všecek majetek jejich, že nebylo počtu dobytka, stád, a všelikého pohyblivého jmění jejich. Tak všichni od nejmenšího do největšího zbohatli z toho, co jim ukořistili.

Také Joakim, nejvyšší kněz přišel z Jerusalema do Betulie se všemi staršími svými, aby viděl Juditu. Když ona vyšla k němu, dobrořečili jí všichni jedním hlasem řkouce: "Ty sláva Jerusalema, tys radost Israelova, ty jsi čest lidu našeho, neb zmužile jsi jednala. Tvé srdce došlo posily, žes milovala čistotu. Proto též ruka Páně tě posilnila, a proto na věky budeš požehnána."

Po těch dnech vrátil se každý domů, také Judit. I byla vážena v Betulii a slynula velmi po veškeré zemi Israelově. Zůstala v domě muže svého, propustila nevolnici svou na svobodu, a když umřela, pochována byla s mužem svým v Betulii.

Slavnost vítězství tohoto počítána jest od Hebreů mezi dny svaté. Jud. 8—16.

Jsou Juditiny ctnosti také mými ctnostmi?

Judit jest jedním ze vzorů starozákonní dokonalosti. Vynikala vřelou zbožností, nezlomnou důvěrou v Boha, ničím neposkrněnou vdovskou čistotou, sebezapíravým od světa odloučeným životem, rozvahou, sebeobětavou odvahou a láskou k národu.

Kdo více ještě než Judit zasloužil si takové chvály?

Křest'anský Zákon Nový má na dokonalost požadavky daleko vyšší, které vylučují úplně lstivý a násilný skutek, který — tehdy oprávněně — vykonala Judit. Musíme tedy dívati se na Judit očima starozákonních lidí. Pro ně byla Judit nejenom hrdinkou, nýbrž i světicí. Slova chvály lidu israelského o Juditě jsou tak nadšená a krásná, že jich Církev používá ve svých modlitbách k Panně Marii, k chválám jejích ctností: "Požehnanás ty dcero, od Hospodina, Boha nejvyššího nade všecky ženy na zemi! Požehnaný Hospodin, který stvořil nebe i zemi, který tě vedl k ranám do hlavy úhlavního nepřítele našeho! Nebo dnes jméno tvé tak zvelebil, že nevymizí chvála tebe z úst lidí, ale pamětliví budou moci Hospodinovy na věky, žes pro ně, pro tíseň a svízele národa nešetřilas života svého, ale přispělas na pomoc, aby nezahynul před obličejem Boha našeho!"

Pokračování

České nedělní bohoslužby jsou u sv. Prokopa v Chicagu každou neděli v 10:30 hod. dopol.

Čs. účast na oslavách 200. výročí nezávislosti USA ve Washingtoně

V rámci oslav dvoustého výročí americké nezávislosti byl v hlavním městě Spojených států, Washingtonu, uspořádán třihodinový průvod, který sledovalo přes 500.000 diváků a miliony dalších v celonárodním přímém přenosu americké televize. Průvodu se zúčastnili i představitelé šesti washingtonských organizací Čechů a Slováků - Československé národní rady americké, Československé společnosti pro vědy a umění (SVU), Sokola Washington, Czechoslovak - American Center, Československých spolků v Americe (ČSA) a Rady svobodného Československa. Americká televize při této příležitosti zdůraznila, že výročí americké nezávislosti zdraví tímto způsobem Češi a Slováci, žijící ve Spojených státech, a přiblížila také divákům několik krojů, v nichž kráčelo 27 žen a 3 muži českého a slovenského původu. (Pořadatelé průvodu omezili každou ethnickou skupinu na 30 lidí.)

K této československé účasti ve slavnostním washingtonském defilé se ovšem váže jedna bohužel v současné době typická — ukázka snahy takovou účast na oslavě výročí americké nezávislosti podmínovat. Neznámá osoba telefonicky odvolala večer před průvodem uzavřenou smlouvu československé skupiny s příslušnou autobusovou společností s tím, že československá skupina svou účast v průvodu ruší. Krojovaná skupina potom přišla ráno na seřadiště a její autobus tam přirozeně scházel. Vše nakonec dopadlo dobře. Ale někdo si velmi přál, aby k zmíněnému pozdravu výročí americké nezávislosti nedošlo.

TS SVU

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-1477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

Nejlépe si pochutnáte v česko-americké restauraci
The DUMPLING HOUSE
4109 S. HARLEM AVE.
STICKNEY, ILL.
Denně čerstvá jídla.
Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.
V sobotu zavřeno.
Srdečně Vás zve
MARIE ČIHULOVÁ
Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.
Tel.: GU-4-9633

Dr. Karel Hujer:

LIDSKÉ STOPY NA MĚSÍCI A MRAVNÍ PROBLÉMY VĚDY

Všechny fáze prvního přistání na Měsíci v červenci 1969 jsme prožili v samém ohnisku západní civiliazce, která vytvořila předpoklady k tomuto technologickému vítězství. Naše pozorování senzačního odpálení Saturna V, který vynesl Apollo 11 k vlastnímu přistání mělo své příznačné stíny. Od Porýní – Marxova rodiště — přes Holandsko a posléze v Anglii, při každém stádiu astronautické eskapády jsme byli v kruhu exulantů různých etap tragického vývoje Evropy.

Ve Frankfurtu 16. července 1969, kdy při odpálení Saturna V váhy tři tisíc sedm set padesáti tun (3.750 tun) v prvních 150 vteřinách pohlcoval v každé vteřině 15 tun pohonné látky, jsme byli v kruhu uprchlíků z doby sovětské invaze do Československa. Během letu Apolla 11 k Měsíci jsme se v Holandsku setkali s exulanty z Hitlerova Německa. Přijeli z Izraele, aby v Amsterodamu hledali stopy svých přátel, kteří snad přežili hekatomby světové války číslo II.

Když Apollo 11 vstoupilo do dráhy kolem Měsíce, připomenuli jsme si Stalinovu smlouvu s Hitlerem v srpnu 1939, která přivedla naše přátele z Estonska do západního Německa. Jejich domov zmizel z mapy, aby se stal zubožen gubernií pod jménem Estonská SSR.

Vlastní přistání astronautů na Měsíci jsme pozorovali v zemi, jež je kolébkou Newtonovy klasické fyziky, která objevem gravitačního zákona dala základ teoretické kosmonautice. Kosmonautika ve zprůmyslovělé formě je v pozadí technologických úspěchů Ameriky.

Přistání na Měsíci bylo potom americkým, nikoliv sovětským vítězstvím.

Tragédie bloudících exulantů, jejichž jedinou vinou je, že si přáli žít trochu svobodně, vyznívá v tomto věku vědy jako smutná ironie. Cílem rozpínavosti do nadzemského prostoru není totiž rozvoj astronomie, nýbrž šílená soutěž dvou velmocí. V této soutěži je lidské maso velmi laciné. Těžko si představíme, jak se na tento novořímský cirkus dívají pozemští poutníci, pro něž se nezdá být dost místa na této zemi. Ve vzpomínkách na dny svého pobytu v Gandiově ašramu si stále připomínám Mahatmovu moudrou větu: Země skýtá dosti místa pro potřeby každého člověka, avšak nikoliv pro chamtivost imperialismu kteréhokoliv jednotlivce.

Jako astronom obdivuji, že se za mého života objevily první lidské stopy na Měsíci. Jsem uspokojen, že jsem ve vlastních rukou mohl držet jeden z kamenů, jež astronauti přinesli. Myšlenky se mi však stále vracejí k astronomům, mým učitelům. Flammarinovi ve Francii, Eddingtonovi v Anglii a Edwinu B. Frostovi na Yerkesově hvězdárně v Americe. Flammarion nemohl tušit, když mne 20. srpna 1926 prvně spatřil, že tento mladíček bude jednou ve svých rukou držet kámen, jejž tehdy ještě nenarození američtí astronauti přinesou z povrchu Měsíce. Jako jiní, dávno zesnulí astronomové, by jistě obdivoval lidskou odvahu. Ve své humánnosti by se však asi zamyslil nad tímto nesmírným technologickým podnikem. Militaristické soutěžení není v dějinách nic nového: panovalo mezi britskou námořní mocností a francouzskou mocí kontinentální, existovalo mezi Římem a Kartágem, Aténami a Spartou. Dnes je tato soutěž rozměrů celosvětových a pozemšťan se tím více ztrácí v mrtvém mechanizmu.

V dějinách lidstva se pravidelně stává, že když nějaký sen ušlechtilé tužby dochází naplnění, propadne pověsvodům lidské pošetilosti. Vidina Julia Vernea, který okouzloval čtenáře 19. století sny o cestě na Měsíc, se proměnila v chamtivost pozemského imperialismu mezi Ruskem a Amerikou. Dobývání nekonečného kosmického prostoru předběžně končí vězením v nepatrné kabině astronautově, v níž se nemůže odpoutat ani od lidských odpadků. Odlidšťující mechanizace vytváří past na člověka, věda bez filosofie se stává sociální hrozbou. Technologie dokáže dopravit člověka na měsíční povrch, avšak na povrchu krásné Země zanechává skličující úpadek mravního cítění. Indiferentní věda nedává odpověď na agonii lidské duše hledající světlo v Labyrintu světa.

Každodenní zázrak toho, co se nazývá vědou, může hypnotizovat davy. Věda však zároveň vytváří mravní problémy globálních rozměrů přímo v laboratořích. A vyřešit je není s to. V době války se stala nástrojem masového vraždění miliónů. V současné době USA a SSSR nashromáždily tolik jaderných zbraní, že jejich výbušný potenciál se rovná 10 tunám TNT (trinitrotoluenu) pro každého obyvatele celého světa. A co podniknout s nashromážděnými jedovatými chemikáliemi, jež mohou otrávit veškeré lidstvo desetkrát za sebou?

Skutečně: můžeme se vychloubat, kterak naše Babylónská věž předstihla idylu biblické věže. Ta naše sahá až k Měsíci! Také mrakodrap tzv. "Spojených národů" v Novém Yorku se stal ironií všelidské jednoty. V době elektronické komunikace, jež obepíná celý svět, nikdy nebylo tak velkého nedostatku porozumění a zmatení jazyků. Když po titánském kolektivním úsilí člověk konečně sestoupil na měsíční povrch, nejen že jej poznal jako bezvzdušnou pustinu, ale pohled, který jej vrací k naší planetě, vyvolává bezradnost. V kosmické blízkosti našeho světa neexistuje žádná zaslíbená země!

Zatímco proroci snili a hlásali příkaz lásky všelidské rodiny, dnes si dvě mocnosti vyhrožují vyhlazením všeho obyvatelstva. Suverenita celé řady států a státečků ve fanatickém nacionalizmu se utápí v krvi a násilí. Je tragédií dějin, že stejný osud zmítá i biblickou zemí, posvátnou třem hlavním náboženstvím. Syn Boží, zrozený na této půdě před dvěma tisíciletími, svým lidem připomínal, že Mé království není z tohoto světa.

Ano, v době vítězné vědy, kdy člověk našel klíč k atomovému jádru, není místa pro nacionalizmus, který je přežitkem mythologické stádovosti. Na nynějším přechodu věků jsme tím více volání, abychom naplnili příkaz devatera blahoslavenství Kázání na hoře. Jen v účinnosti této odvěké moudrosti, nikoliv v racionalizmu vědy, je vedoucí světlo obrození člověka a všeho lidstva.

Sovětští političtí vězni pozdravili americké výročí

Moskva. — V pondělí 5. července 14 sovětských politických vězňů, držených v několika různých koncentračních táborech, poslalo americkému lidu u příležitosti 200. výročí US nezávislosti blahopřání, ve kterém Američanům vzkazují:

"Ani ostnatný drát, ani kulomety, ani strážní věže, ani strážní psi — prostě nic nemůže zabránit nám, politickým vězňům Sovětského svazu, být s vámi v této významné chvíli světových dějin. Přejeme americkému lidu splnění jeho cílů, vytčených zakládajícími Otci: utvoření bratrství svobodných národů, jedné rodiny svobodného lidu."

Toto blahopřání se dostalo tajně do rukou západním novinářům v Moskvě.

Nejstarší Američan slavil své narozeniny

Bartow, Fla. — Nejstarším žijícím Američanem je černoch Charlie Smith, bývalý otrok, který slavil 4. července své 134. narozeniny. Do Spojených států přijel jako 12letý chlapec z Libérie; tehdy byl prodán jednomu texaskému rančerovi, pro kterého pracoval až do zrušení otroctví a svého osvobození v roce 1863. Na Floridu přijel, když mu bylo 100 let; když mu bylo 109, otevřel si tam malý potravinářský obchod. Nyní žije z welfare. V sobotu 3. července 1976 byl při městské oslavě 200. výročí americké nezávislosti vezen v otevřené limuzíně.

Jar. Orlický:

NEMÁME ČESKÉHO SOLŽENICYNA

Spisovatelé v Československu ve chvílích, kdy obezřetnost strany začala ochabovat, si dovolili nazvat dobu poválečných let dobou temna. Měli pro to pojmenování mnoho důvodů. Československo pokrýval mrak nesvobody. Byl tak temný, že nedovoloval rozhled po světovém nebi. Naháněl národu hrůzu větší než nejčernější mraky tornáda nad americkou zemí. Zde tornáda přijdou znenadání, nadělají škody na majetku a lidských životech a stejně rychle zmizí! Mraky komunistického temna nad Československem přinášely nejen škody hmotné, ale především podlamovaly morálku. Zbavovaly lidi života a lámaly jejich charakter. V době Temna — "dík bratrské pomoci" se dnes dále pokračuje. Zločinnost proti lidskosti slaví své triumfy. V roce 1968 začali to přiznávat i členové komunistických vlád. Snažili se to omlouvat frází Leninovou: "když se les kácí, létají třísky". On se ovšem les nekácel. Měnila se struktura národa po stránce hospodářské, politické, sociální i kulturní. Nelítaly třísky. Padaly lidské hlavy. Lidé nevinní hynuli na popravištích, ve vězeních i v uranových dolech. Všechno to národ musel vytrpět, jen aby komunisté dokázali uplatnit theorie, které hlásali Marx, Engels, Lenin a Stalin. Zemědělec nesměl pracovat na své hroudě; stal se kolchoznikem. Živnostník nesměl provozovati své řemeslo ve své dílně, ale v komunálním podniku. Obchodníkovi zavřeli obchod a musel nastoupit k manuální práci. Z brance, kteří neměli dobrý kádrový posudek, udělali trestné oddíly a zařadili je místo ke službě ve zbrani — k lopatě.

Z klášterů, které byly kolébkou umění a vzdělanosti, odvlekli mnichy; některé odsoudili, jiné dali do sběrných ústavů, jiné do vězení či koncentračních táborů. Jeptišky vyhnali z nemocnic, ze sirotčinců, ze škol a z klášterů. Internovali je na př. v Broumově v benediktinském klášteře, kde jich větší část už dnes zemřela. Jejich hroby zaplnily celý hřbitov. Tak se komunisté odměnili ženám, které dělaly záslužnou práci pro lidskou společnost. V době Pražského jara se dokonce o tom všem otevřeně psalo v Reportéru a v jiných časopisech a novinách.

Děti rodičů, které nemají dobrý kádrový posudek, nenechají studovat. Jako by děti mohly za to, že podle komunistických předpisů se jim rodiče "nepovedli"! Dokonce kněze a varhaníka museli vyloučit z pěveckého kroužku. Oni asi komunisté nesnášejí vůni kostelního kadidla! Tak se zbavili pravděpodobně nejlepších zpěváků v městečku. Dosáhli svého cíle. Pěvecký kroužek se "nezamořil církevnictvím".

Jen příslušníci komunistické strany se mohou dnes dostat na vedoucí místa, protože ještě dnes rozhoduje o "hodnotě člověka" více věrnost straně než jeho schopnosti a znalosti. Nezaměstnanost neexistuje, protože v komunismu existuje tzv. "přesun pracovních kádrů do lomů, dolů, popelářských brigád či do zemědělství. A protože žádná podpora v nezaměstnanosti neexistuje, lidé musí pracovat, kam je policejní stát pošle.

Do ciziny se může cestovat, jen když to úřady povolí a příbuzní hradí pobyt. Vystěhovat se snad můžete, ale majetku a pense se musíte vzdát. Když vám to ale komunistická vrchnost nepovolí, pak celá rodina bude mít špatný kádrový posudek. Kdo chtěl utéci z lesa, kde se "kácí a létají třísky", stal se sám třískou v oku společnosti, které je nařízeno nenávidět ho.

V naší krásné zemi uprostřed Evropy stalo se během dějin už mnoho lidských tragédií. Ty, které mají na svědomí komunisté, jsou největší. My je zde zaznamenáváme jen heslovitě. Vyšlo už i několik dokumentací, které si zaslouží pozornosti. Cestu křížovou, kterou národ doma musí jít, nedokázal však v exilu ještě nikdo tak výmluvně světu *představit, jako to napsal ruský* spisovatel Alexander Solženicyn o národech Sovětského svazu v Souostroví Gulag.

Naše literatura má dějepisné romanopisce jako byl Třebízský, Svátek, Jirásek a další. Ti dokázali národu v románové formě vylíčit utrpení národa tak, že hrdinové přežívají a jejich hrdinství stále k našim lidem promlouvá. Máme zde spisovatele, kteří dovedou režim zesměšňovat. Dobře se to čte a často to rozhodně samovládcům v Praze "pije krev". Na úvahy našich novinářů se těšíme. Jsou vtipní a hlavně jsou pravdiví. Naši exilovi básníci mluví k našim srdcím. Při tom jsou skromní, a to je opravdu vzácný dar. Vážíme si všech našich spisovatelů, novinářů a básníků. Děkujeme jim za stálý zájem o naši rodnou zemi. Přáli bychom si, aby v práci neochabovali. Rádi bychom mezi nimi našli muže, kteří by se dokázali více přiblížit k duši národa. Ta není ve švejkování — ta je v obětech, které národ přinášel a přináší. Ničí se tam národní tradice, idealismus a lidství. Prvky, které tvořily národní historii. Hrubý materialismus porovnává oběti lidských životů s třískami dřeva. Je to cynické přirovnání! Tříska shoří. Krev oběti volá o pochopení. Nemá upadnout v zapomenutí. Je závazkem všech, kteří nenávidí bezpráví, aby měli na paměti oběti moderních mučedníků a dokázali na ně upozorňovat svět tak, jako to činí velký ruský myslitel Alexander Solženicyn.

Ferdinand Peroutka:

KDO A JAK PO MAOVI

Nedlouho poté, co druhá světová válka skončila, sovětské noviny přinesly neobvyklou fotografii. Do této chvíle Stalin byl znám lidu jako junák s vlasy a knírem černým jako uhel. Takový byl na fotografiích a obrazech. Nyní však fotografie ukazovala staršího šedivého muže. Vládnoucí sbor v Sovětech, jehož hlavou byl ovšem Stalin sám, z nějakých důvodů uznal za vhodno oznámit, tímto nemluvným způsobem, že vůdce už není mlád. Pokud občanům ve stalinské diktatuře do toho něco bylo, měli to vzít na vědomí. Kupili se na veřejných místech, kde tato fotografie byla vystavena.

Také v Číně vše je plánováno. Zde nyní byla na veřejnost propuštěna nejnovější fotografie vůdce Mao. Zcela nemilosrdná to fotografie. Představuje Maa jako do křesla bezmocně převalenou, snad jen polovědomou trosku. Tato fotografie se rovná oznámení, že moc přejde z rukou do rukou.

Nejen Mao, nýbrž celá jeho generace zachází za obzorem. Světový tisk souhlasně usuzuje, že se v Číně rozpoutal boj o moc, tuhý to zápas. Dva směry spolu zápasí: jeden zásadně revoluční, druhý, řekněme, pragmatický. Pro západní svět nejnapínavější otázkou je, jaká bude zahraniční politika Číny, až zápas bude rozhodnut.

Maovy smrti nejméně budou želet Sověty. Pro ně Mao byl největší překážkou toho, aby dva komunistické kolosy se spojily. Sověty měly svou představu: Rusko plus Čína rovná se bilionu komunistů, vedle tohoto bilionu bude nezorganisovaný, rozdrobený svět ostatní, málo silným odpůrcem. Mao vskutku několikráte osobně zabránil tomu, aby rozpory mezi Ruskem a Čínou byly urovnány. Byla v něm sloučena paměť národní a osobní. Národní paměť mu pravila, že v dobách čínské slabosti Rusko si nepočítalo vůči Číně o nic lépe než jiné mocnosti, ne lépe než Japonsko, nebo německý císař Vilém II. Rusko se zmocnilo kusů bývalé čínské říše a ještě za Stalina rozhodně odmítalo je vrátit. Mao chtěl zpět, co slabost posledních čínských císařů prohrála.

Osobní paměť pak mu pravila: 1. že Stalin s ním drsně zacházel, 2. že Stalin odpíral ho uznat za rovnocenného vykladatele marx-leninismu.

Na začátku padesátých let Mao byl návštěvou v Moskvě. Měl na to nedobré vzpomínky. "Kdykoli umělci malovali mne a Stalina pohromadě, byl jsem vždy trochu menší." "Hádal jsem se se Stalinem 2 měsíce." To byly detaily širšího obrazu. Podle sovětského názoru Mao přicestoval do Moskvy více méně jako vasal, jako menší monarcha k monarchovi většímu. Sovětská komunistická strana byla už stará a zkušená, čínská teprve nedávno vznikla. Sověty nedělaly tajemství z toho, že chtějí přikazovat. Ta to tendence trvá. Po určité stránce je prospěšno číst československé komunistické noviny. Pravidelně dostávají instrukce z Moskvy a opakují je s primitivní otevřeností bez té hladkosti, do níž sovětští komunisté dovedou svou vůli zabalit. Tak, když československé noviny letos v dubnu dostaly instrukci, psaly z plna hrdla: "Maoismus nemá vůbec nic společného s vědeckou marxistickou theorií. Pod maskou pseudorevoluční frazeologie Mao sleduje nacionálně šovinistické cíle, které jsou v přímém rozporu se socialismem a mírem. Je to hrozba jiným národům a státům. Jsou to hegemonistické cíle a protisovětský pokřik, který svou brutalitou předčí i západní propagandu."

To je dosti jasné: který komunista se nepodřídí sovětskému vedení, je šovinista, je nepřítelem socialismu a míru, a je všechny ostatní špatné věci. Mao se tomu nepodrobil. Jak jeho dědicové?

Po Maově smrti rozličná mínění vyplují na povrch v Číně. Všechny otázky budou znovu zkoumány: také propastné nepřátelství mezi Čínou a Sověty. Zajisté se projeví také čínští politikové, kteří budou pro smír. Nemohou si počínat kvapně, není možno tak brzo a tak úplně pohřbít Maa, odvolat víru v jeho svatost. Anebo budou Sověty ochotny připustit, že světový komunismus může mít dvě hlavy, ruskou a čínskou? Politika je jako vítr na poušti, který některé kopečky písku rozhazuje, a jiné vytváří. Leonid Brežněv to ví a už dává najevo, že by mu bylo možno ujednat spolek s Čínou, kdyby detenta s Amerikou se nevyvíjela podle jeho přání.

Do jaké míry byl Mao tím, zač chtěl být uznán, marxistickým myslitelem?

To zůstane předmětem sporu. Marx a Lenin chtěli co nejdříve komunistický stát zmodernisovat, zindustrialisovat. Lenin nadšeně mluvil o elektrifikaci. V té věci Mao se loudal. Pravda, vyslovil se jednou, že teprve tenkrát by se odvážil Marxovi na oči, až by Čína v soutěži předstihla Ameriku. Ale pravda je také, že několikrát dal přednost rozšiřování revoluční nálady před střízlivou industrialisací. Pod jeho vedením slovo revoluce se vznášelo nad vodami. Snad nejlépe Mao vyjádřil své city, když mluvil o Marxovi a pařížské komuně z roku 1870. Vyličil, jak Marx theoreticky proti komuně byl a předem proti ní polemisoval, jak předvídal její pád. Ale když přece přišla, byl uchvácen. Mao vysvětloval: i pouhé tři měsíce komuny stačily Marxovi, aby byl šťasten; zažil první diktaturu proletariátu. To bylo to hlavní. Mao dával najevo, že by cítil stejně. Ať žije revoluce — tak nebo tak.

Někteří odborníci ignorují spor o to, byl-li Mao marxistou. Vidí, že hlavní jeho nároky na slávu je na poli vojenském. On zavedl do revolučního boje pojem a praxi gueril. Guerily vězí jako kost v hrdle světu, v němž žijeme. Měřeno s tím, Maovy theoretické spisy mají menší význam. Část západoevropské intelektuální mládeže v hysterickém záchvatu stavěla po nějakou dobu Maovu "Červenou knížku" nad všechnu jinou moudrost světa. Mao sám knížku nepokládal za více než za slabikář čínského zemědělce. Je plna idejí, které jsou tak nové jako idea, že po létě přijde zima. Tu Mao učil: "Po válce přichází mír." "Studnu kopejme hlubokou." "Na zimu skladujte obilí." A, ovšem: kdo má pušku, je na tom lépe, než kdo nemá.

Mao ovšem nebyl tak primitivní jako Červená knížka. Byl revoluční vůdce, který vykonal velké revoluční dílo s nejmenšími prostředky a proti vůli pěti velmocí, jež se spojily proti Hitlerovi. Po vítězství si osvojil moudrost své situace. Díval se na věci s imponujícím klidem. Říkal: My, čínští komunisté, ještě málo víme, málo dovedeme. Ale počkejte čtyřicet let a uvidíte. Jsme ohromská země a až dospějeme, celá světová situace se změní.

Snad nejzajímavější Mao byl, když kritisoval ruské komunisty. Nalézal v nich nedostatek jemnosti, hrubost a nadbytek násilnosti. Věřil, nebo aspoň to říkal, že Chruščev kyjem utloukl Stalina. Po mad'arské revoluci 1956 Mao kritisoval Sověty za krutý způsob, jakým Mad'ary potlačily. Filosofoval takto: My komunisté musíme být duchovně připraveni na to, že část obyvatelstva se někdy vzbouří. Děláme hospodářské a politické chyby. Žádný div, že jsou ještě protirevolucionáři. V žádném případě se nesmí na lidi lehkomyslně střílet, ani lehkomyslně zatýkat. Lidové nepokoje by nebyly, kdyby lidé k tomu neměli důvodů. Můžeme se učit ze sovětských zkušeností, ale ne z jejich zaostalosti. Sověty likvidovaly mad'arskou revoluci policejně a terorem. My také měli vzpouru, ale vyřídili jsme ji bez policie, bez střílení: spoluprací místních politických organisací a škol. "U nás nemůže dojít k ošklivostem, jež Sověty spáchaly v Mad'arsku," říkal Mao po roce 1956.

Prof. Robert Morris:

K PROBLÉMU 200-MÍLOVÉHO PÁSMA POBŘEŽÍCH VOD

Tresková válka mezi Velkou Británií a Islandem, o které často čteme v denním tisku, není tak bezvýznamná, jak by se mohlo zdát. Zásady mezinárodního práva, vztahující se k tomuto problému, totiž nejsou jasné. Z jedné strany jde o udržení britského rybářského průmyslu a z druhé o zachování skrovných hospodářských zdrojů Islandu.

S podobným problémem jsem se nedávno osobně seznámil v amerických vodách při New Jersey. Tehdy jsem poznal svízel našich rybářů, jichž vody jsou nemilosrdně pleněny obrovskými moderními sovětskými rybářskými loďmi, které pomocí mechanického vybavení automaticky vysávají z vod všechny ryby, včetně potěru a rybí potravy, a to v širokých a hlubokých vrstvách. Některé druhy ryb, zejména tresky a sledi, téměř úplně vymizely. Tyto lodi se odvažují vniknout i do dnešního 12-mílového pásma; američtí rybáři, opatřeni pouze starším vybavením, nejsou schopni s moderními sovětskými loďmi účinně soutěžit.

Island, ve snaze uchovat si své skrovné přírodní zdroje, včetně ryb, se pokouší rozšířit své právo na hospodářské využití moře až do vzdálenosti 200 mil od pobřeží. Tím by však byli postiženi britští rybáři, kteří lovili v těchto vodách už po staletí. Britský rybářský průmysl poskytuje práci asi pro 100,000 osob; kdyby byly uznány požadavky Islandu, rázem asi 20.000 britských rybářů a jejich pomocníků by ztratilo svou práci.

Podle dnešního práva každá přímořská země má svrchovanost nad svými teritoriálními vodami až do vzdálenosti tří mil; zároveň má právo na hospodářské zdroje v moři, včetně rybolovu, až do vzdálenosti 200 mil.

U.S. Senát i Dům representantů přijaly návrh zákona, kterým se svrchovanost Spojených států rozšiřuje až do vzdálenosti 15 mil od pobřeží a jejich nároky na hospodářské zdroje moře až do vzdálenosti 200 mil. Dosud však není urovnán problém data, od kterého tento zákon má být platným.

Situace je sice naléhavá, avšak Spojené státy se zdráhají jednat jednostranně, protože budou-li ostatní přímořské země následovat jejich příkladu a rozšíří ve stejné míře své teritoriální a ekonomické vody, bude to pro Spojené státy spojeno se značnými nevýhodami. Naše ponorky a válečné lodi by pak nemohly proplouvat mořskými úžinami a některé úseky našeho rybního průmyslu by byly ohroženy, protože naše rybářské lodi například loví tuňáky (tuna) v jihoamerických vodách.

Je naděje, že tyto otázky mezinárodního práva o užití moří budou rozhodnuty na konferenci, která se právě koná pod záštitou O.S.N. v New Yorku. V kladném případě by pak vydírání našich vod sovětskými loďmi přestalo teprve asi v červenci roku 1977.

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road • North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

Srdečné pozvání na

DEN ČESKÝCH KATOLÍKŮ v Clevelandu

pořádá Distr. svaz českých katolíků

v neděli 18. července 1976

Slavné bohoslužby s českým kázáním
v 10:30 A.M. u Panny Marie Lurdské
(55. vých. ul.)
Občanská slavnost ve 2:00 P.M.
*
NÁDVOŘÍ ČESKÉ SÍNĚ SOKOL,
4814 CLARK AVE.

Národopisný program — chutné české obědy — hudba a tanec.

DOPISY našich čtenářů

SUNLAND, CALIFORNIE:

Vážená redakce Hlasu Národa!

Posílám opět dolar, jak jsem slíbila a zároveň napíši pár řádek, neboť jsem právě přečetla v Hlasu Národa ze dne 3. července dopis od pana Orlického, v němž píše o sedlákovi Kozinovi (Jan Sladký byl(jeho jméno),. jak ho Lomikar umlčel, že ho dal pověsit na šibenici proto, že hájil chodská práva. Kozina ho vyzval na soudnou stolici Boží, do roka a do dne, a taky se tak stalo. V nejlepší zábavě se Lomikar právě včas skácel mrtev. To není povídka, ale skutečná pravda. Já jsem totiž přímo z krve a z rodu Kozinova. Můj otec byl Chod. Pamatuji si, jak jsme jezdili do České Kubice, kde se otec narodil. V té samé chalupě se později i můj bratr narodil. Otec tu chalupu zdědil, ale bydlela v ní druhá žena jeho otce, kterou neměly děti první jeho ženy vůbec rády. Odstrkovala je a přála jen svým. Jeden strýc, otcův bratr — Tonik, nemohl dobře mluvit. Říkali, že mu porodní bába zapomněla podstřihnout jazyk. Vždy ale, jak začal mluvit o nevlastní matce, strašně se rozčilil, mluvil správně a na vlastní maminku, když vzpomínal, tak plakal jako dítě. Byl dříč, dělal léta u sedláka ve Vlčicích u Blovic u Plzně. Ruce měl jako podrážky, spal v maštali a dělal jen za jídlo. Starý sedlák byl lakomec. Byl starostou, mladí neměli děti, ale selka byla hodná paní. Dala nám, mně a bratru (byli jsme jak dvojčata) vždy něco na přilepšenou, aby to sedlák nevěděl.

Nás bylo sedm dětí, ale byli jsme šťastní. Máti byla šetrná; vzpomínám si, jak vždy natrhala si náruč lučních květin při trati cestou k nádraží: to byly blatouchy, pomněnky, kopretiny a taky mateřídouška. (O Slzičkách Panny Marie se říkalo, že se trhat nemají proč nevím.)

Lidičky, takové vzpomínky by srdce utrhly. Ty naše louky, lesy, potůčky, studánky, to bylo krásy! Kde jsou ty časy, když si milenci lásku a věrnost slibovali cestou po lesích.

Co všecko člověk musí prodělat, než si život odbyde. Láska je slepá, se říká, ale lásko, lásko, kde tě lidé berou, na horách neroste, v polích tě nesejou. A jen moře lásky může svět zachránit, neb zlo vládne světem.

Amerika slaví 200 let narození. Přeji jí, aby stále měla tolik svobody, jakou má už dvě století. My, co jsme vyrostli ve svobodě ve staré vlasti, víme, že to byla malá Amerika taky, zásluhou presidenta Masaryka, který nám svobodu v USA a ve světě, s legionáři a lidem doma vydobyl. Vím, že za Rakouska bylo vše jiné, paní B. Ve škole i rodiče nás tomu učili. Ale v cizině je život též taky. Někdo má sice štěstí, ale zvykat si musí každý. Po letech je ale stejně půl srdcem doma a půlkou tady. Na bezstarostné mládí každý vzpomíná nejraději.

Svět je krásný, jenže lidé vše kazí. Nejhorší je lakota, závist, lež, přetvářka, alkohol a drugs. Kdo podlehne alkoholu je ztracený. Celou rodinu to zničí. Ke všemu tady v Bars sedí denně i ženské až 4x rozvedené a čekají na kořist jako krkavci, a kdo nemá pevnou vůli, podlehne jim a potom se musí léčit. Ted' dokonce se to děje i ve státních kancelářích. Jak mohou takoví slaboši representovat lidi, nebo rodinu? Nikdo není bez chyby. Říká se: co oči nevidí, srdce neželí. Bůh odpouští, dokáže-li člověk upřímným pokáním, že se dalších chyb vyvaruje. Avšak ti mladí dnes se vůbec nestydí. Chodí to "na půl nahý", — aspoň zde v jižní Californii. Dnes už neplatí: "Sedávej panenko v koutě, jsi-li poctivá, najdou tě". — Dnes, čím je darebnější, tím se má lepší. Ale co jim jsou platné miliony, nikdo si je do hrobu nevezme a zde na zemi šťastní ti lidé také nejsou! Kdo ví, jak po smrti bude lakomec — boháč trpět. Je dobře něco mít, rozumně život užít, Boží příroda je ráj na zemi. Tancovačky by pro mě vůbec nemusely být, ač hudbu mám ráda. Ve Vídni v Grünzingu, tam vám umí hrát! Nebo v Karlových Varech uměli hrát ve "Sklepě umělců", naproti dolejšímu nádraží; v Plzni v sadech na Střelnici hrály dechovky, nebo jazz v Besedě. I na vesnicích u kolotočů před poutí a na Fidlovačce byl veselý každý.

Co času už uteklo za čtvrt století, ale hlavně, aby Bůh nás chránil. Bůh řídí naše myšlenky neb jsem v právě nejnebezpečnějších chvílích svého života poznala, jak umí poradit. Proto věřte v prozřetelnost Boží i když si člověk někdy myslí, že nevinně trpí vinou jiných a za jiné. Bůh ví co činí, a nejlépe je odevzdat se do vůle Boží. Bůh vše vidí; koho miluje, toho křížkem navštěvuje; d'ábel drápy natahuje, chce zničit lidi, ale to se mu nepovede nikdy.

Je čas dovolených, pište čtenáři o krásách přírody ve vašich státech. V Oregonu je lesů moře, v Californii je teplíčko až moc někdy, a řeky jsou odtud daleko. Kdo máte cestu na západ, zastavte se v Red woods! Stromy jsou tak široké, že auto je projede. V Oregonu jsou krásné vodopády u Salem; Silver falls — a těch lesů kolem! V Portland je celý rok vidět 50 mil daleko zasněžená hora, Mt. Hood, ale v zimě tam moc prší. Ovšem, v horách jen sněží. Zde na jihu prší málo. Já bych se rozběhla do luk večer, kde to tak pěkně chladilo rosou (dnes je 105 stupňů), ale to je moc daleko. Vzpomínám aspoň. To, co bylo, už dávno není; za našich mladých let bojovávalo dobře.

Tady vám jsou mravenčí všetečkové. Vlezou všude, jako na "manévry" se jich někdy přižene; ví někdo, čím to je? Jsou jak špendlíková hlavička malinčí, ale v Oregonu jsem je neviděla. Ale co toho sní! Jeden jde jako na výzvědy napřed, a invaze přijde za ním. A jak tak chvátají jako o závod, dlouhá řada se jich táhne sem a tam; je to podivaná! Vždy, když má být velké horko zásobí se; říkám si, že jim to na tom rozžhaveném písku venku pálí pak asi do nožiček, tak si vše vlekou do baráku. Po hostině zase odejdou, ale nikdo je nezve. Nejlépe je asi je postříkat a je pokoj, jinak se jich nezbavíte hned. Na komáry a mouchy jsou tu sítě na oknech, ale, lidičky, když je 105 stupňů jako ted' právě, to je lépe okna neotevřít, ale nic netrvá věčně. Čas letí.

S pozdravem všem a hodně zdraví přeje

Teta z Plzně

CEDAR RAPIDS, IOWA:

Ctěné redakci a čtenářům!

Už je to uděláno, už je to hotovo! 4. July je za námi a oslaven jak kde tu oslavu prováděli. V mém okolí S.E. byla oslava provedena docela slušně oproti loňskému roku 1975. To bylo vloni hrozné prožívat! Těch ran co největších jsem napočítala 130. Těch prskavek ohnivých 80. Celou noc jsme nemohly spát pro smrad z těch prskavek. S ošklivostí na to vzpomínám, jak lidé mohou být tak necitelní a kvůli své nicotné zábavě druhé otravovat. Chvála Bohu, letos tahle hrůza nebyla. V blízkosti žije černá rodina — která to oslavila velikou hostinou. Připravili dobře vykrmené prase, to upekli v zemi, kde rozpálili uhlí a prase na to v plechu položili a pekli. Vepřová peče ně voněla kolem. Sešlo se jim asi sto nebo více hostů a pěkně se krmili, pivem zapíjeli a zpívali hymny. Celkem slušně to oslavili. Policie ovšem projížděla okolo nich až přes půlnoc, ale vše bylo v pořádku. Místo bouchání a těch prskavek pojídali pečínku z prasátka. To bylo mnohem moudřejší nežli dělat hrozný rámus těmi bouchanci a smrad těmi prskanci. Budiž Bohu děkováno za tuto dobrou oslavu 4. July. Na příští rok zákonodárci slibují, že už žádné bouchání a prskání se nebude provádět. To je přání asi veškerých moudrých lidí. Dejž to Bůh, aby se to splnilo. Mohu z mého domova daleko okolo dohlédnout, ale "flag" jsem nikde neviděla vyvěšený. Až 9 July jsem v dáli uviděla viset dva: jeden na okně domu, kde nikdo nežije, a druhý na stromě v ulici, kde dodnes visí. Ono v pravdě všecko trvá až se to strhá. A tak si přejeme, aby se tahle oslava starodávná, už docela strhala. Dejž to Pán Bůh! Těšme se, kdo se toho dočká.

Asi před sto lety se zpívala v Čechách — hlavně v Praze — píseň: 4. července na strahovských hradbách; stáli sokolíci v dlouhých hustých řadách". — Dnes tam mají spartakiádu. Kdo ví, kde tohle slovo sebrali! To "Sparta" by mohlo zůstat, ale to druhé vyhodit. Jsou ted' ta jména i u lidí podivná, že se ani neví, zdali patří člověku, nebo zvířeti, nebo některé kytičce na zahrádce. Samá výstřednost ve světě panuje, samý obdiv. To je asi ten pokrok moderní doby! K ničemu a pro nic.

Velmi pěkný dopis 3. července napsal pan Jaroslav Orlický. Jak se říká — všichni lidé všechno ví. Ten dopis mnohé ponaučí. Já v té době — od roku 1922 — jsem už v Čechách nebyla a dopisování s příbuznými bylo zdlouhavé, v době války žádné a po válce opět nesnadné. Bylo by hezké, aby takoví vlastenci, kteří trpěli za práva lidu, byli světu ohlašováni a ne utajováni, jako se to děje. Měl by svět všechno vědět, a ne dobré činy lidu skrývat. Bohužel, ted' se mnohé skrývá, co by mělo být hlášeno na výstrahu, aby se toho Amerika uvarovala. Nevítězí už pravda, ale dobrá prolhanost. No už se zastav, pero, raději!

Pozdrav p. J. Orlickému za jeho dopis a všem dalším pisatelům a čtenářům.

E. B.

1 dol. na tisk. Pomáhej Vám Pán Bůh v té práci nevděčné, tiskařské.

Milá naše čtenářko E.B.,
Pán Bůh zaplat' za dolar.

Jako jsme se dodnes ve svobodné Americe nedověděli pravdu pravdoucí o záhadné smrti pres. Kennedyho — jen aby se svět nedivil tomu, kam až sahají prsty mezinárodního komunismu, tak u nás ve staré vlasti lžou komunisté o smrti Jana Masaryka, a o těch, kteří byli méně známí a přišli v jejich kriminálech o život se ani mluvit nesmí. Proto dosud svět o mnohých lidských tragédiích z komunistických zemí ani neslyšel, ačkoliv v době "Pražského jara" r. 1968 přišlo mnohé na světlo Boží.

Redakce

SAN ANTONIO, FLORIDA

P.b.J.K.

Vážená redakce, milí čtenáři!

K dnešnímu psaní mne přiměly pohlednice, které mi poslala rakouská krajanka ze své poutní návštěvy Svaté země a Říma. Sám jsem měl také možnost v roce 1934 navštíviti a shlédnouti posvátná místa ve Svaté zemi. Každý člověk

S hřejivým pocitem povinnosti a bratrské úcty připomíná si společenství

ČESKOSLOVENSKÉKO ORELSTVA V EXILU

že z vůle Boží se dožil dne 15. července t.r.

70 LET

starosta ČSO v exilu

DR. FRANTIŠEK HRADIL,

rodák ze Soběchleb na moravském Záhoří v ČSR.

Jeho životní dynamika spočívá v neustálé činnosti: at' ve starostenské funkci ČSO či jinde, ale neustále má na mysli a srdci SVOBODU ČESKOSLOVENSKÉHO NÁRODA

*

Bratře starosto:

u příležitosti Tvých sedmdesátin prosíme Všemohoucího, aby Ti zachoval i nadále svoji přízeň a ještě mnohá léta Tě mezi mladými ponechal.

Nuže bratře jubilante: "NAPREJ!" — tomu "ZDAŘ BŮH!"

ANTONÍN SLOVÁČEK, *pokladník*
Prof. JIŘÍ MALÁŠEK, *náměstek starosty*
P. KAREL KOLEK, OSB, *vzdělavatel*
Ing. VLADIMÍR RICHTER, *v z. jednatel a náčelník*

má touhu jíti se podívati na posvátná místa z Kristova života a vlastníma očima se přesvědčit, kudy ten Boží Syn chodil a kde žil. Tato mentalita pronikla do oblasti náboženské přesto, že Bůh je všude. Jenomže, Boží sláva, moc a zjevení se neprojevují všude stejně. Jsou jistá privilegovaná místa, kterých jako by se dotýkalo samo nebe. Vznikají svatyně — (ve všech náboženstvích) — kam pak putují věřící. Ke svatyním svého Boha putují tedy i křesťané. Kdo z nás by si nepamatoval ty slavné poutě na svatou Horu, na Křemešník, na Svatý Kopeček a jinam? Ovšem, komunisté rádi prohlašují, že tyto poutě jsou zbytky pohanství. Sami však považují návštěvu mausolea v Moskvě s mrtvolou Lenina za stranickou povinnost.

Pro nás křesťany jde o pronikání Boží milosti do světa, o Boha Otce, který k nám mluví mnohokrát a mnohými způsoby. Jako ta Boží příroda, která je jednotvárná, nikoliv však všude stejná a přesto tak krásná, tak je mnohotvárná i Boží moudrost v širém světě. Kdo ji chce poznati v její plné kráse, musí za ní jíti a vidět ji; musí se stát poutníkem.

To co platí o návštěvě Svaté země a Říma, platí o všech *poutních místech*, svatyních, malých i velkých. Ať jsme je ve staré vlasti nazývali Svatou Horou, Křemešníkem, svatým Kopečkem, Hostýnem anebo Lurdy! Jsou roztroušeny po celém křesťanském světě a všude je v nich duch Boží.

Co pro nás a pro naše rodiče znamenaly ty lidové poutě a zvláště pro nás, školní děti! Co bylo jásotu a upřímné radosti, jak jsme byli důležití, když náš pan farář nás pověřil nésti na Křemešník v čele poutního průvodu korouhvičku! Kolik zážitku a setkání s Bohem a lidmi se tu uskutečňovalo. Už tenkráte samozvaní mravokárci namítali, že při tom bylo mnoho zlořádu: perníková srdéčka, cukrové růženec, nevkusné sošky, atd.

Při mariánské písničce děti mámily nějakou tu korunku na mamince a chlapci se ohlíželi po děvčatech.

V těchto případech byli tito mravokárci nejen na omylu, ale též zbytečně přísni. Je beze sporu, že pravé přednosti pouťové pobožnosti jsou v tom neustálém prolínání modlitby a denního života se všemi jeho projevy. Tímto způsobem pouti se zadržuje ono nesmyslné puritánské rozdělení života do dvou sfér, čistě "náboženské" a světské, které je v podstatě **nekřesťanské**, neboť jen oba pojmy dohromady činí člověka člověkem ve smyslu křesťanském. Právě proto ale nám nemůže pravou pouť nahraditi dívání se na televisní program, který nám ukazuje záběry z pouti, hlavně z Říma. Pamatuji se, když byly na televisi ukazovány pořady o-tevření svatopetrské "svaté brány", ve vánoční noci. Jistě miliony diváků sledovalo tento pořad. Viděli jsme celý obřad zblízka, daleko lépe než přítomní kardinálové, pozvaní diplomaté a statisíce poutníků. My všichni, kteří jsme se dívali, chtěli jsme to vidět, ale scházel nám přitom požitek prožívati to v přítomnosti. Musím říci, že to byl pro mne první styk se skutečností Milostivého léta, ale přece to nebyla pouť.

Pamatuji se dobře na několik mých pouti do Říma a zvláště na tu mou jedinou pouť do Svaté země. Stál jsem před betlémskou jeskyní, kde je napsáno — "Bylo to zde, kde se z Marie Panny narodil Ježíš Kristus". Stál jsem dlouho v hlubokém pohnutí a v mém srdci se rozehrával ten sladký pocit jistoty, ten blahý pocit bezpečnosti, který pro mne v mém budoucím životě hrál tak významnou roli za všech okolností. Tam jsem poznal, co je tou pravou náplní pouti na posvátná místa: obrácení, smíření s Bohem a lidmi, náprava života. Proto se množí pouti do Říma, zvláště když rok 1300 vyhlásil papež Bonifác VII. za první Milostivé léto. Putování je jako prastarý hudební nástroj, který rozezvučí struny našich křesťanských pojmů, uspaných a otupených starostmi a problémy života. Vytrhne člověka z prostředí, které nás dusí denními starostmi a nesmysly; zmizí z našeho obzoru a zájmu vše, co nás tížilo a rušilo náš duševní klid. To, na co se poutník dívá je nové, může se na to dívati čistým pohledem. Na svých poutích potkáváme neznámé lidi, mluvíme s nimi bez předsudku a naše rozhovory navazujeme nezištně. Poutník neví jak dojde či dojede, kde se nají a přespí, ale to vše každý poutník přechází s úsměvem, neboť duchovní význam každé pouti, každého putování přináší nám určitou duchovní jistotu ochrany Boží. Tu přichází každému poutníkovi na mysl to nejdůležitější, když si uvědomí, že život člověka se neřídí kalendářem, pracovním a politickým programem, ale jen a jen Boží Prozřetelností. Tu z každého poutníka padají ty všední starosti, které mu ztrpčovaly život a každý se cítí šťasten v náruči Boží milosti a lásky, jako nemluvňátko v náruči maminky. Vždyť na poutích se zpovídáme u neznámého kněze beze všech zábran. Modlíme se v kostele jak chceme dlouho, vždyť máme čas a nespěcháme. Při tom si každý poutník vzpomíná, jak jako dospívající putoval se svými plány do života. Možná, že si při těchto vzpomínkách povzdychne a zapláče. Vždyť dnešní skutečnost jeho života je docela jiná. Vykoná-li poutník pouť opravdově, tu se vrací domů s pevným přesvědčením, že ještě má čas, že může začít znovu a změnit svůj život od základu. Obrátil se, smířil a věří, že mu Bůh odpustí. Vždyť také putoval proto, aby získal odpustky Milostivého Léta. Ano, milí čtenáři, poznal jsem ve staré vlasti mnoho lidí, které putování na svatá místa přivedlo opět do náruče církve a Boha. To jsou ty nejhlavnější klady každé poutní cesty.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím moji úvahu, všechny vás pozdravuji, prosím o modlitby za staré a nemocné. Modleme se, aby počet poutníků stoupal, aby se vždy šťastně vrátili domů a hlavně do náruče Boží lásky, milosti a odpuštění.

Bůh vám všem žehnej.

Karel Pekárek

CARACAS, VENEZUELA:

Salesiánské sestry mezi Indiány na řece Orinoku

Salesiánské sestry Panny Marie Pomocnice zřídily na ostrově zvaném "Isla del Ratón" (Krysí ostrov) na řece Orinoko ve Venezuele internát pro děti z tamních indiánských kmenů Piaroas, Guajibos, Maquiritares a Banivas. Tito mladí Indiánci jsou největší naději tamní mladé církve.

První salesiánští misionáři v této oblasti si dali sice s výchovou domorodců mnoho práce, ale konečné výsledky byly velmi hubené. Začali je vychovávat v r. 1952, ale nakonec zjistili, že když se Indiáni znovu vrátí do pralesa, do svého rodného prostředí, ve kterém platí jiná náboženství a jiná morálka, založí si rodinu a pak rychle zapomenou na velkou část toho, čemu se v misii naučili. Misionáři z toho vyvodili následující závěr. Kdyby zde byly řeholní sestry, všechno by se obrátilo k lepšímu. Začaly by křesťansky vychovávat už malé indiánské děti a ty by se staly novou nadějí pro křesťanství ve svých kmenech.

Proto misionáři vytrvale žádali své představené o řeholní sestry a nakonec je dostali. 27. prosince 1969 přišly na Krysí ostrov první tři řeholnice. Byly přivítány s velkou slávou od misionářů a s neméně velkou zvědavostí od malých domorodých dětí. Dnes je na ostrově v nepsionátě 118 malých indiánských chlapců a s nimi i 96 děvčátek.

Krysí ostrov leží v srdci venezuelského pralesa. Je 20 km dlouhý, 6 km široký a má podobu obrovské myši bez ocasu. Kromě misijní stanice je na něm několik vesniček s 500 domorodci a mišenci téměř nedotčenými moderní civilizací. Jako první sem přišel starý salesiánský misionář Luigi Algeri. Pamatuje první pionýrské misijní údobí a tvrdá celoživotní práce ho dnes už skoro vysílila. Začal zde pracovat zcela odříznut od civilizovaného světa a většinu svého času musel věnovat vymýcení pralesa, aby měl místo pro políčka, která by uživila jeho samotného a Indiány, mezi kterými působil. V r. 1961 ho přišel vystřídat holandský salesián don Feddema s dvěma dalšími krajany. Tehdy už měli na starosti asi 60 indiánských skupin, které žily daleko nejen od misie, nýbrž jedna od druhé. Každou z nich museli navštívit alespoň jednou za rok a jejich misionářská činnost se proto vyznačovala neustálým cestováním. Všichni cítili, že nejvíce ze všeho jim mohl usnadnit jejich práci malý internát, kde by mohli vychovávat indiánské děti a tím by si zajistili i trvalý styk s jejich rodiči. Taková byla konečně i základní misijní metoda jejich zakladatele, dona Bosca.

V něčem se však tento internát přece jen liší od mnoha ostatních, které salesiáni založili pro Indiány v pralese. Dřívější internáty vytvářeli z Indiánů většinou jen polocivilizované lidi, kteří nakonec nebyli schopni žít ani v moderním světě ani v rodném pralese. Většinu z nich pak očekávalo smutné živoření v chatrčích na velkoměstských periferiích. Z jedné blízké protestatnské misie vycházeli Indiáni, kteří říkali: Já už nejsem ani Piaroa, ani Indián, já jsem teď křesťan. Tím se z nich ovšem stávaly zcela vykořeněné bytosti a proto páter Feddema zahájil nový způsob výchovy. Chce, aby jeho chovanci zůstali i po křtu Indiány a příslušníky svého kmene. V jeho internátu např. nespí v postelích, ale v houpacích sítích jako doma, ve škole se učí psát svým jazykem a evangelium čtou rovněž ve své mateřštině, aby je mohli později bez obtíží hlásat dalším soukmenovcům. Prázdniny tráví samozřejmě doma s rodiči. Příchod sester tento způsob výchovy ještě více zdokonalil.

V jejich internátě je místo asi pro 100 děvčátek a je stále plný. Většina jich pochází z domorodých vesnic rozesetých podél řeky a patří k mnoha různým kmenům. Všechny mají tmavou pleť a šikmé mandlové oči jako Číňanky. Proto také mluví různými dialekty a navzájem se těžko dorozumívají. Ještě horší je to však s chlapci, protože ti sem s sebou přenášejí i kmenovou nevraživost. Postupně však veškeré přehrady přece jen padají, navazují se přátelství, hlavně děvčátka objevují, že jsou všechny jedné krve a vyměňují si své malé poklady: papoušci péra a květiny z pralesa.

V misijní stanici na ně čeká jedno překvapení za druhým. Je zde tolik záhadných věcí, jako třeba židle, lžíce a mýdlo a je třeba vypátrat k čemu slouží. Nejvíce ze všeho je přitahuje ovšem sůl a cukr.

Nebyla by to ovšem děvčátka, kdyby se jim nelíbily i pro ně zcela nové šaty, do kterých je sestry oblékají. Nosí je s velikou radostí a pečlivě je udržují v pořádku. I chlapci chodí sice hezky oblečení, ale je téměř nemožné udržet je delší dobu čisté, aniž by se nezašpinili. Děvčátkami jsou však sestry nadšeny, poněvadž po několika málo měsících se chovají přímo bezvadně. Nádvoří jejich internátu je plné papoušků, kteří jsou ochočeni a účastní se všech dětských her. Děvčátka se učí číst a psát a rovněž užitečným domácím pracím, jako vaření, šití i jak nastříhat látku na šaty. Do učení mají velkou chuť a jsou téměř neúnavné. K rekreaci je sestry musí skoro nutit a jestliže některá chybí, mohou si býti jisty, že se někam schovala, aby mohla ještě číst nebo šít.

Jak je vidět, práce sester Panny Marie Pomocnice přináší již hojné plody. Nyní jsou na Krysím ostrově již čtyři, či vlastně pět, jak ony samy věří. Pátá je totiž sestra Augustina, která pomáhá svou přímluvou na nebesích. Přišla sem v r. 1969 s prvními řeholnicemi a pracovala tu až do ledna 1975, přesněji řečeno až do úplného vyčerpání, dokud ji zákeřná nemoc (kašel a nádor na plicích) nepřinutila k návratu. Ve skutečnosti to byly její spolusestry, které ji poslaly zpět do Evropy, sestra Augustina chtěla zemřít mezi svými mladými Indiány, kterým zasvětila život. A indiánská děvčátka na ni nezapomněla. Skoro všechny ji napsaly dopisy s prostičkými kresbami. Jedna z nich se otevřeně přiznala: "Vždy, když si na tebe večer vzpomenu, dám se do pláče a pak již nemohu spát." Ani sestra Augustina nezapomněla. V nemocnici, kde ji ošetřovali, měla stále vedle svého lůžka malou pokladničku a žádná návštěva ji nenechala bez povšimnutí. Zemřela 5. srpna 1975, na svátek Panny Marie Sněžné. Pevně věřila, že Boží matka si ji přijde vzít v den své slavnosti a ta její důvěru nezklamala. O pensionát na Krysím ostrově je tedy opravdu dobře postaráno. Čtyři sestry o něj pečují na zemi a pátá na nebesích.

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623

Phone: 484-9798
PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN
Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry
6312 W. Germak Road BERWYN, Ill. 60402
Čerstvé domáci uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

SPORT

II. KOLO INTERPOHÁRU

3. skupina

KICKERS OFFENBACH (NSR)—SV TEPLICE 0:3

Teplice měly celé utkání velkou převahu a všechny tři góly dal Melichar. Domácí tým sestoupil z bundesligy a neza chránil je ani jugoslávský trenér Čajkovskij. Skupinu vedou Teplice se třemi body.

4. skupina

INNSBRUCK (Rakousko)—BANÍK OSTRAVA 1:2

Zápas se hrál za neustálého deště, obě branky dal Tondra. Innsbruck skončil v rakouské lize na druhém místě za Admirou.

5. skupina

MSV DUISBURG (NSR)—ZBROJOVKA BRNO 5:1

Západoněmecké mužstvo se na poslední chvíli zachránilo v bundeslize. V jejich řadách hraje jeden z nejnebezpečnějších útočníků NSR Worm, který nehrál v ME pro zranění. Brno zklamalo a je na třetím místě se ziskem dvou bodů z prvého utkání doma. Zbrojovka hrála již pod vedením nového trenéra Josefa Masopusta. Havránek totiž odchází do Polska, kde v Ruchu Chorzów vystřídá Vičana, který bude trénovat Slovan Bratislava místo Vengloše.

6. skupina

TRNAVA—ATVIDABERG FF (Švédsko) 3:1

Branky vstřelil Adamec, Jančula a Kuna. Domácí poprvé vedl nový trenér Milan Moravec a hned úspěšně. Malatínský bude dva roky trénovat holandský klub Ado den Haag, ve kterém dříve působil Ježek. Trnava se čtyřmi body vede skupinu.

7. skupina

AS OSTENDE (Belgie)—INTER BRATISLAVA 1:6

Inter i ve druhém utkání vysoko zvítězil a s výborným skórem 11:1 vede svou skupinu. Dvanáctý Ostende z belgické ligy neměl šanci proti Interu, ve kterém už hrál úspěšný dorostenecký reprezentant Brezík.

11. skupina

VSS KOŠICE—START KRISTIANSAND (Norsko) 2:0

Domácí Košice měly převahu, ale útočnici v prvém poločase neproměnili vyložené šance. O vítězství Košic rozhodli po přestávce svými brankami obránci Jutka a Štovčík. VSS Košice jsou na třetím místě se dvěma body.

★

Evropské poháry

V úterý 6. července bylo v Curychu rozhodnuto losem, jací soupeři se utkají v jednotlivých evropských pohárech. První kolo se hraje 15. září a odvety 29. září.

Pohár mistrů: Viking Stavangen (Norsko)—Baník Ostrava.

Pohár vítězů národních pohárů: MTK Budapešť—Sparta Praha.

Pohár UEFA: Slavia Praha—Akademik Sofia, FRAM Rejkjavik—Slovan Bratislava. Lehčí soupeře mají Ostrava a Slovan, mnohem těžší protivníky už má Sparta a Slavia.

POK

Vás sportovní zpravodaj ***PETR HORÁK*** *hlásí:*

OLYMPIJSKÉ VYDÍRÁNÍ

Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, stále ještě probíhá spor o to, zda budou moci sportovci z Tajvanu startovat na montrealské olympiádě pod vlajkou Čínské republiky. Kanadská vláda nechce dát sportovcům z Tajvanu k startu souhlas, neboť za jedinou legitimní čínskou vládu uznává vládu Čínské lidové republiky. Mezinárodní olympijský výbor však trvá na tom, aby tajvanští sportovci směli na hrách startovat. Ve svém prohlášení označil rozhodnutí kanadské vlády za přímý rozpor se základními olympijskými principy a zdůraznil, že olympijské hry jsou sportovním polem a nikoli politickou arénou.

Kanadský ministr zahraničí MacEachen řekl, že jeho ministerstvo bude s Mezinárodním olympijským výborem společně hledat řešení, ale že Kanada nezmění svou zahraniční politiku kvůli olympiádě. Mezinárodní olympijský výbor však ve svém prohlášení uvádí, že pokud by měla kanadská vláda původně jakékoli výhrady, Montreal by nikdy nebyl pověřen právem pořádat letní olympijské hry roku 1976. Mezinárodní olympijský výbor (MOV) připomíná ve svém prohlášení kanadské vládě, že předtím poskytla všechna ujištění, že nebude omezovat účast sportovních delegací všech národních olympijských výborů, uznávaných Mezinárodním olympijským výborem. Tajvanský olympijský výbor mezi ně patří. Podle Mezinárodního olympijského výboru to neznamená politické uznání. Komunistická Čína se nezúčastnila olympijských her od svého rozchodu s olympijským hnutím roku 1958, kdy Mezinárodní olympijský výbor odmítl vyloučit ze svých řad Tajvan . . .

Mluvčí amerického ministerstva zahraničí ve Washingtonu k události nejdříve řekl, že o tom, kteří sportovci mohou startovat na olympijských hrách, rozhoduje Mezinárodní olympijský výbor. Mluvčí dodal, že politické důvody by neměly ovlivnit sportovní soutěže a že olympijské hry jsou v podstatě závody jednotlivců z nikoli národů. Spojené státy dokonce zpočátku uvažovaly o bojkotu olympiády. Podobnou odvahu projevilo i poměrně malé a ze všech stran napadané Chile. Jednání Kanady napadla dokonce i Austrálie. Mezinárodní lehkoatletická federace odsoudila rozhodnutí Kanady a vyjádřila politování nad jakýmsi pokusem zasahovat do sportu z politických důvodů. Mezinárodní federace judistů sdělila, že olympijské hry by měly být raději zrušeny, než aby se konaly za takové politické diskriminace. Politické vydírání prostřednictvím olympijských her není ovšem ničím novým. Před čtyřmi lety v Mnichově MOV ustoupil hrozbě afrických zemí, že budou bojkotovat olympiádu, pokud nebude z účasti vyloučena Rhodésie. Po tlaku zemí východní Evropy odňal MOV na letošní zimní olympiádě v Innsbrucku redaktorům rozhlasové stanice Svobodná Evropa novinářské akreditace. MOV ustoupil už několikrát, podobně jako v posledních letech mnozí západní politikové. Vlk je ale nenasytný, s jídlem roste chuť. Země černé Afriky se usnesly, že tentokrát si zgustnou na věru "nedemokratické" a "válkychtivé" zemi, jakou je chudák Nový Zéland. Novozélandští ragbisté hráli v Jihoafrické republice. Černá Afrika tudíž požádala o vyloučení Nového Zélandu z her. (Horlivě se samozřejmě připojil československý komunistický režim, který vzápětí nedovolil novozélandským cyklistům start na známé etapové Bohemii.) Typické bylo, že dosud vydírały pouze "pokrokové" a rozvojové země. Netypické je, že tentokrát se na politickém vydírání prostřednictvím olympijských her podílí prvně i západní země a západní politik, levicově orientovaný kanadský ministerský předseda Trudeau. Jestliže je mu Castro bližší než mírumilovný Tajvan a kanadští voliči v tom Trudeaua podporují, prosím, proti gustu "žádný dišputát". Ale žádná demokratická země přitom nemá právo zabraňovat poctivým sportovcům v přístupu na vrcholný sportovní podnik, pokud tam podle všech reguí patří!

NEČEKANÉ

Americký senát vyzval americké vládní představitele, aby podnikli kroky, jež by zajistily rozhlasové stanici Svobodná Evropa stejné výsady, jako mají na olympijských hrách v Montrealu ostatní sdělovací prostředky. Rezoluci v tomto duchu odhlasoval senát dokonce v poměru hlasů 74:0! Tato nezávazná rezoluce kritizovala Sovětský svaz a jeho spojence, že vykonávaly nátlak na olympijské představitele, aby znemožnily činnost reportérů Svobodné Evropy na zimních olympijských hrách v Innsbrucku. Senátní rezoluce uvádí, že se jedná o porušení svobody tisku a helsinské deklarace. Senátor Ribicoff prohlásil, že znemožnění činnosti Svobodné Evropě by způsobilo nebezpečný precedens pro svobodu tisku na moskevských OH 1980.

USA ZMĚNILY ROZHODNUTÍ

Spojené státy, Velká Británie a Francie se rozhodly, že vystoupí ze slavné tenisové soutěže o Davisův pohár, poněvadž některé státy (Mexiko, Indie, SSSR) zneužívají soutěže k politickým cílům a odmítají nastoupit proti hráčům Jihoafrické republiky nebo Chile. Německá spolková republika se původně chtěla přidat, pak si to ale rozmyslela. Příjemně překvapilo, že s výjimkou Arthura Ashe s touto akcí souhlasili všichni přední američtí daviscupoví reprezentanti. Za několik dní si to ovšem rozhodující činitelé Spojených států, Velké Británie a Francie rozmysleli a za nepochybně vítězoslavných úsměvů sovětských zástupců vzali své rozhodnutí zpátky. S povděkem přijali alimužnu, že Jihoafrická republika nebude — zatím — vyloučena z Mezinárodní tenisové federace. Naivita a snad i touha po klidu některých zástupců západního světa jsou zřejmě neotřesné. Nepochopí, že ústupky totalitárnímu systému jen zvýší jeho chuť na další triumfy a zisky. Anebo třeba pochopí, až bude pozdě.

SPARTA ZASE VÁLÍ

V této chvíli mám na mysli Spartu pražskou a nikoli chicagskou, s jejíž činností vás v Hlasu národa pravidelně seznamuje redakční kolega, Ladislav Kop. Spartťané dokázali postoupit do II. ligy (v což se poměrně věřilo) a navíc vyhráli po dvou vítězných finálových střetnutích s bratislavským Slovanem Československý pohár (v což se ani nedoufalo). Nikdo ovšem nepochybuje o tom, že Sparta potřebuje posílit. V tomto ohledu však nezačala nejšťastněji. Nechala si utéci výborného reprezentanta Bičovského z Teplic do Bohemians, ačkoli měl Bičovský sám o Spartu před časem velký zájem.

A když jsme u domácí kopané, připomeňme dvě částečně překvapivé trenérské změny: Havránka vystřídal v Brně Masopust a za Hucka přišel do Trenčína "Dodo" Reimann.

V RAKOUSKÉ VÍDNI DR. KAREL SCHWARZENBERG OSLAVIL "65"

Z Českého srdce, našich českých divadelních představení a řady jiných menšinových podniků známe všichni vysokou postavu dr. Karla Schwarzenbergera a jsme rádi, kdykoliv mezi nás zavítá. A jistě by zavítal častěji, kdyby mohl, kdyby mu to zdraví vždy dovolilo. — Jsme však rádi, že se po těžké nemoci opravdu dobře zotavil, a že se čile zase věnuje své historické vědě — a také naší demokratické menšině. Rád mezi nás přichází a přednáší nám na různá téma. Rád a často píše také nejrůznější úvahy, komentáře a poznámky pro Vídeňské svobodné listy.

Proč to všechno připomínáme? Dr. Karel Schwarzenberg oslavil 5. července svoje pětašedesáté narozeniny. Zdá se to jakoby nedávno, kdy jsme připomínali jeho padesátku! A dnes musíme rozšafnému pánovi s neutuchajícím zájmem o všechno dění v naší menšině, v exilu, pilnému novináři a především historikovi, "našemu Schwareznbergovi", připomenout jeho pětašedesátku.

Narodil se v Čimelicích v Čechách. Tehdy zněl jeho plný titul Karel VI. Prinz zu Schwarzenberg. Je dědičným princem Karla V. a jeho manželky Eleonory, rozené hraběnky von Clam-Gallas. Po smrti svého dědečka (1913) a svého otce (1914) se stává jako tříletý chlapec hlavou mladší linie domu Schwarzenbergů. Jakmile se stal plnoletým, převzal sám správu majetku, jehož střediskem byl hrad Orlík a zámek Čimelice. V roce 1931 se oženil s princeznou Fuerstenberg a z manželství vzešly čtyři děti. Od roku 1942 byly jeho statky pod nucenou správou nacistických úřadů. Po komunistickém puči v roce 1948 musel se svojí rodinou opustit Československo — a usadil se v Rakousku. Studoval v Římě a pracoval v Salzburgu. V roce 1955 dokončil — v Praze započaté historické studie a svoji disertační práci. — Na vídeňské universitě byl promován na doktora.

Musíme dr. Schwarzenbergovi těmito řádky připomenout, že vstupuje plný pracovního elánu a neutuchajícího zájmu o všechno dění, tedy jakoby ubíhajících roků nedbal — přece jen mezi jubilanty — pětašedesátníky. A chceme k těmto řádkům připsat i naši gratulaci a díky. Za jeho spolupráci v naší krajanské větvi, za všechny jeho přednášky a především články pro naše noviny. Za to všechno poděkovat a zdůraznit, jak si jeho rozšafnosti vážíme. Jsme rádi, že on s námi a my s ním tvoříme krajanskou obec ve svobodném světě, obec vyznávající lásku k svobodnému člověku, k úsilí o jeho stále vyšší vzdělání, rozsáhlejší spravedlnost sociální, vyznávající lásku k národu a k lidstvi. To všechno není možné bez Boha a proto s naším jubilantem věříme v nesmrtelnost duše a snažíme se o pozemský život "sub specie aeterni".

Se srdečnými pozdravy posíláme v tomto duchu našemu jubilantovi přání pevného zdraví, a ještě mnoho spokojených roků v našem středu.

(Vid. Sv. Listy)

STRUČNĚ O OLYMPIJSKÝCH HRÁCH

K zahájení letních OH v Montrealu ing. V. Richter, zasloužilý orelský pracovník doma i v exilu píše našim čtenářům:

Sotva dozněly vítězné fanfáry zimních olympijských her na svazích tyrolských velehor, už se ozývají signály k nástupu k letním olympijským hrám v Montrealu v Kanadě.

Celkem dost mladých lidí se o tyto hry zajímá, ale přesvědčil jsem se, že většina z nich velmi málo, nebo zcela nic o jejich historii ví, alespoň o jejich prvopočátcích z dob před naším letopočtem.

Řecko bylo hrdé na své národní hry a byly-li již hry v Delfách a Korintě četně navštěvovány, tím větší oblibě těšily se hry v Olympii. První slavnostní hry řídil tam prý v době bájí sám hrdina řeckých bájí Herakles a tyto hry trvaly pak — jak historické zprávy zaručují — alespoň od 8. století před Kr. až do konce 9. století po něm.

Olympie bylo malé městečko v západním Peloponesu, velkém to polcostrovu jižního Řecka, spojeného s pevninou šíjí korintskou. Bylo to vlastně jen široké, posvátné ohrazené místo s četnými chrámy a oltáři, zasvěcenými bohu, na jehož počtu se hry konaly a tím byl Zeus (Jupiter) olympijský. Na západní straně hradeb bylo gymnasium a palaestra, kde se zápasníci cvičili v běhu a zápasu. Na východní straně na jednom místě cvičné prostranství bylo ohraničeno úbočími vrchy Kronionu a na druhé břehy většího potoka. Tam byl stadión (závodiště) a hipodrom (místo pro závody koňmo a vozmo), kde každého čtvrtého roku v měsíci červenci konaly se olympijské, slavnosti náboženské a především národní, spojující v lásce ke cvičením tělesným četné obce řecké, velmi často rozdvojené řevnivostí i dokonce válkami. Tam nadšený dav, který shromáždil se ze všech končin Řecka a jeho osad, přihlížel podle pořadu vždy stejného, závodům v běhu na závodní dráze stadia, pak v hipodromu závodům v jízdě vozmo a koňmo, konečně zase na stadiu 5 cvičením — paterozápasu (pentathlon). Když pak před chrámem Diovým vítězové dostávali slavnostně své odměny, veškeren tento nesmírný dav oslavoval v nich s hlučným jásotem sílu a obratnost svého kmene.

Blížící se hry olympijské oznamovali po celém Řecku poslové, vysílaní posvátným městem, kteří zároveň prohlašovali klid zbraní, jež na čas měly ustoupit hrám a zastavení nepřátelství. Tito hlasatelé byli provázeni, jako opravdoví vyslanci, skvělou družinou, všude byla jim nabízena pomoc a ochrana, všude těšili se srdečnému pohostinství. Když pak již nadcházely hry, dlouhá řada poutníků vydávala se na cestu do Olympie. Přicházeli až z ostrovů moře Egejského, z Malé Asie, od břehů Bosporu (průlivu cařihradského), z jižní Itálie, Sicílie a Kyreny(řecké ostrovy v.sev. Africe). Dostihnuvše Olympie, utábořili se na několik dní na březích Alfeia, blízko chrámů podél závodních míst; někteří rozbili stany, jiní spali pod širým nebem. První dny věnovali návštěvě svatyní a pomníků, hovořili, procházeli se podél silnic, neb zdí hradebních, kde jakoby bylo náhle vykouzleno opravdové tržiště. Obchodníci z různých končin světa vykládali tam své zvláštnosti, kejklíři a akrobati bavili svými uměními a vtipy.

Opodál, opřeni o mramorové sloupoví, nebo používajíce stupňů chrámu, kolem dokola obehnaného sloupím za řečniště, skromnější, ale velkým davem obklopeni, básníci, řečníci, dějepisci i filosofové zajímali mysle dychtivé vždy novinek a toužící, aby znovu slyšeli vyprávět v hrdinských verších o krásných činech hrdinských daleké minulosti. Byli-li cizinci v tomto množství návštěvníků, nebylo ani jediného mezi zápasníky. Ti, kteří chtěli zápasit ve hrách, museli být svobodní Řekové, nikoliv otroci.

Jestliže byli zápasníci zapsáni ve lhůtách, stanovených zákonem, přicházeli již měsíc přede hrami, provázeni svými rodiči, přáteli, zástupci obce, pro jejíž čest šli zápasit. Jejich cvičitelé (trenéři, "aliptové") byli tam již také a za jejich vedení a za dozoru pořadatelů, úředníků, pověřených uspořádáním slavností, kteří se nazývali "hellanodikes", zápasníci se seznamovali se závodním řádem a snažili se nabýt pravé své zdatnosti. Za doby rozkvětu her olympijských, od 7. do 4. století před Kr., všechny vrstvy společnosti řecké účastnily se v různých závodech. Byli tu hoši z přední šlechty jako na příklad Athéňan Alkibides, znamenitý politik, i závodníci z nižšího rodu, jako Koribos, který zvítězil v běhu na prvních olymp. hrách a který byl kuchařem, aneb onen slavný obchodník rybami, o němž se zmiňuje filosof Aristoteles a jehož opěvoval básník Simonides.

Trubači a hlasatelé oznamovali, že závody na stadiu začínají. Vlastním závodům předcházelo zavoděni trubačů a hlasatelů. Tyto závody neměly ráz příliš umělecký; soudcové kladli větší váhu na sílu plic než na kvalitu hudby a svěřovali vítězům důležitý úřad prostřednictví a vyhlašování po dobu slavnosti. A bylo zajisté třeba mohutného hlasu, mělo-li jej slyšet na všech místech stadia. Byl to čtyřúhelník, dost nepravidelný, délky asi 212 metrů, šířky uprostřed 30 m. Ze všech stran obklopoval jej svah; na severu tvořil jej svah vrchu Kromionu, na cstatních stranách byly to umělé náspy, pokryté trávníkem; celek tvořil rozsáhlé, pravoúhlé, obdélníkové hliediště. Diváci, pro něž byly na trávě lavičky dosti hrubé, neměli pohodlí a někdy byli dokonce v nebezpečí, když často dav rozbouřený a rozčilený se tísnil v bitkách na svazích, které — jak se zdá — měly spád 15—20 cm na jeden běžný metr. Postupem času bylo nutno pro vzrůstající počet účastníků na hrách zvýšit svahy.

Podle přísného a velmi zvláštního nařízeni, žádná žena nesměla být připuštěna do stadia a nezdá se, že by se byly mnoho snažily přestoupit tento zákaz, poněvadž jim zde šlo o život. Řecký spisovatel Pausenias vypravuje přece, jak vdova Feremike odvážila se vniknout do ohrady. Byla dcerou Diagora rhodského, oslavovaného od básníka Pindara při sedmých olympijských hrách a měla dva bratry "olympionikes", t.j. vítěze ve hrách olympijských. V přestrojení dovedla na stadión svého syna Peisidora, kterého sama vycvičila. Hoch zvítězil v zápase pěstním a matka slyšíc vyhlašovat jeho vítězství, rozběhla se do závodiště, aby jej políbila. Ale tam byla poznána! Byla ji dána milost, poněvadž pocházela z nejslavnější rodiny zápasníků a pro úspěch jejího syna. Načež olympijští úředníci učinili také takové opatření, aby se podobná nepřístojnost více neopakovala. Bylo také zakázáno obecenstvu překročit kamenný chodník, který vroubil závodní dráhu na úpatí svahu; ve vzdálenosti asi 1 m od tohoto chodníku táhla se kolem stadia kamenná strouha a přiváděla do řady nádrží, které ji pravidelně přetínaly, vodu pro diváky a v přestávkách mezi závody, patrně i pro závodníky, či zápasníky.

Prvním bodem pořadu bývaly závody v běhu; závodníci již se připravili, poněvadž hlasatel již zavolal: "At' závodníci v běhu předstoupí!" Nastoupili před úřední vyvýšené místo (estradu), kde seděli vznešení hellanodikové, červeně oblečeni, obklopeni předními hodnostáři oné krajiny, vyslanci obcí a vzácnými hosty. Hlasitě bylo vyhlašováno jméno každého závodníka, jeho rodičů, jeho kraje a po několika povzbuzujících slovech přistoupili komisaři k losování, aby každému určili místo na závodní dráze.

Podobně tomu bylo i u disciplin jiných pro závodníky, či zápasníky.

Vladimír Richter,
býv. tělcvýchovný pracovník v Československém Orelstvu v ČSR.

GRANATY Z ČESKOSLOVENSKA

MACH Importers
3720 West 26th Str.

Dr. JIŘÍ S. BENSON:

TAKÉ U.S. KONGRES BY MĚL BÝT PODROBEN VYŠETŘOVÁNÍ

Ve Washingtoně se dnes silně rozšířila vyšetřovací horečka. Kongres vyšetřuje všechno: CIA, FBI, DIA, praktiky a procedury administrace, antitrustové a monopolní zákonodárství, ústavní doplňky, ústavní práva, kriminální zákony a procedury, generální výsady, veřejné svátky a jejich slavení, zlepšení soudnictví, zákon o vnitřní bezpečnosti z roku 1950, zločinnost mládeže, patenty, výrobní značky a nakladatelská práva, trestní systém, problémy uprchlíků a zběhů, rozdělení vládní moci atd.

Je velmi nesnadné odhadnout, kolik stojí americké poplatníky tato všechna vyšetřování. Je však možno zjistit, kolik je stojí jeden senátní výbor po dobu jednoho roku. Výbor U.S. Senátu pro soudnictví nouze jeden z 18 výborů této kongresní komory — je oprávněn vydat v době od 1. března 1976 do 28. února 1977 celkem $4,109,700. Do toho nejsou zahrnuty výdaje, které členové Senátu činí osobně a které jim jsou vráceny z veřejných peněz. V Domě representantů existuje 22 různých výborů. Všech těchto 40 kongresních výborů dostává penize na vedení vyšetřování, jež se mohou stát důvodem k vydání nových zákonů. Kdyby každý výbor měl k dispesici stejný obnos jako výbor pro soudnictví, pak by letos všechna kongresní vyšetřování stála americké poplatníky více než $164,388,000.

Bylo by třeba provést vyšetřování samotného Kongresu

Obnos, který Kongres vydá za různá vyšetřování, by mohl být pro americké poplatníky dostatečným důvodem k jejich požadavku, aby i Kongres byl podroben vyšetřování. President by měl jmenovat zvláštní komisi občanů, která by toto vyšetřování Kongresu provedla. Tato komise by měla být oprávněna rozhodovat soudní obsílky i přijímat svědectví pod přísahou.

Mezi záležitostmi, které by měly být vyšetřeny, je také pravomoc Kongresu zvyšovat národní dluh v době, kdy naše země není ve válce; tato praxe totiž způsobuje stálou inflaci, nezaměstnanost a hospodářskou depresi. Považovali autoři naší ústavy za normální politiku, aby se federální vláda zadlužovala rok co rok? Jaké je ospravedlnění pro zvýšení federálního rozpočtu ze 100 bilionů dolarů v roce 1964 na více než 400 bilionů dolarů v roce 1977? Má Kongres právo tisknout stále více peněz a zvyšovat národní dluh až na 627 bilionů dolarů bez současné povinnosti plného vysvětlení svého jednání americkému lidu? Snaží se snad Kongres, který má moc přidělovat nebo odmítat federální vládě finanční prostředky, pomocí daní a inflace znovu rozdělit bohatství našeho národa?

Protizákonné užívání veřejných peněz

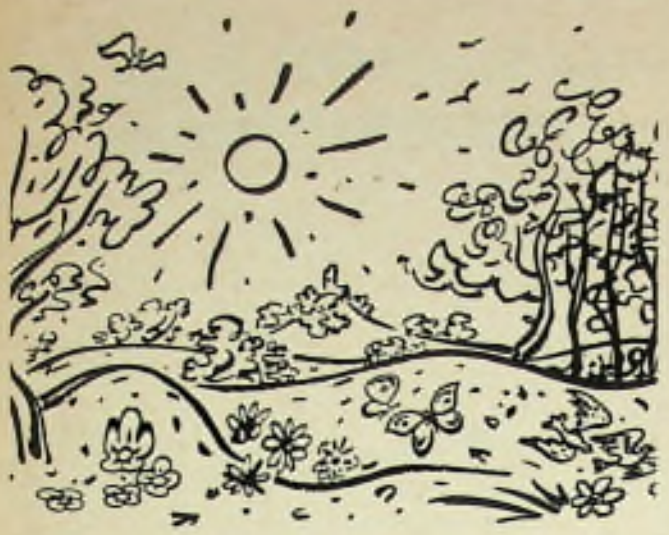
Rovněž by mělo být vyšetřeno ilegální užívání veřejných peněz Kongresem. Ve Washingtoně například existuje organizace MCPL, o které jsme se už dříve zmínili. Tato organizace nemá v Kongresu žádnou úřední posici. Řekli jsme také, že se dovolává založení celosvětové vlády. Tato organizace však užívá pro své pravidelné schůze jedné místnosti v Kapitolu, a nyní ještě vyšlo najevo, že někteří její zaměstnanci jsou placeni z peněz, které U.S. občané dávají na daně. Podle zprávy věstníku MCPL z konce roku 1975 tato organizace žádala a obdržela od některých členů U.S. Kongresu veřejné penize pro placení svých zaměstnanců; stojí tam totiž černé na bílém: "Dostali jsme se do tak vážných finančních nesnází, že jsme sáhli k tomuto přechodnému opatření: každý měsíc jsme žádali různé členy Domu representantů, aby zahrnuli do svých platů také zaměstnance MCPL." Při nejmenším jeden kongresník přiznal, že užil části peněz, přidělených mu na hrazení výloh za různé kancelářské práce, k placení mzdy jednoho zaměstnance organizace MCPL. Tato organizace tvrdila, že 35 senátorů a 137 representantů stálo za "Prohlášením vzájemné závislosti", které bylo podepsáno 30. ledna 1976; toto prohlášení požadovalo opuštění ideje národní svrchovanosti a zároveň posílení Organizace spojených národů a nejvyššího všesvětového soudu.

Prozrazování národních tajemství

Prozrazování Kongresem informací, které mají zůstat tajné, se stalo celonárodním skandálem. Aspoň jeden člen Kongresu přiznal, že vědomě odhalil informaci, kterou měl na základě složené přísahy uchovat tajnou. Když pak jiný člen Domu representantů žádal jeho vyloučení z Kongresu, bylo upuštěno od veškeré akce proti němu kvůli právnickým subtilnostem.

Nebudou-li dány americkému lidu, který platí účty federální vlády, odpovědi na některé otázky, o kterých jsme se dnes zmínili, a nebudou-li brzy podniknuty zákonné akce pro nápravu zlořádů v této věci, pak je třeba se obávat, že náš národ se střemhlav řítí do velkého zmatku.

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY REALTY"
5838 W. CERMAK RD.
CICERO, ILL. 60650
MLS 863-8710

Pozor při opalování!

Chicago. — American Cancer Society varuje, že opalování na slunci zvyšuje nebezpečí kožní rakoviny a dopomáhá ke stárnutí kůže. Přílišné vystavování se slunci může způsobit nenapravitelné škody naší kůži, která zvráskovatí a stane se méně elastickou. Kožní rakovina je sice ve velké většině případů vyléčitelná, avšak zestárnutí kůže už není možno nikdy napravit.

Ve Spojených státech je každoročně hlášeno na 300,000 nových případů kožní rakoviny; skoro všechny tyto případy jsou způsobeny přílišným vystavováním se ultrafialovým paprskům. Před těmito paprsky nás neochrání ani zamračená obloha, ani voda, ve které se koupáme, ani tričko, ani slunečník na pláži. Zamračená obloha propouští například celých 80 procent ultrafialových paprsků.

Doporučuje se, aby za slunného letního dne v době od 10 A.M. do 3 P.M. opalování sluncem netrvalo déle než 15 minut. Z pomád nejlépe chrání před škodlivými účinky slunečních paprsků PABA, neboli kyselina para-amino-benzoová.

AUTOBUSOVÝ ZÁJEZD KLUBU DOMOV a MCS DO DWIGHT V NEBRASCE

Milí přátelé,

zveme vás, vaše rodiny a známé co nejsrdečněji na náš prázdninový zájezd, který pořádáme na "Český festival" do městečka Dwight v "české" Nebrasce.

Někteří z vás byli už s námi anebo s jinými zájezdy na "Českém festivalu" v městečku Wilber, které je od Dwight na jih a mají na něj jistě hezké vzpomínky.

Jak vidíte, naši krajané v Nebrasce dosud nejen tyto "České festivaly" každoročně pořádají, ale snaží se na ně pozvati i naše národní skupiny z jiných států.

Při těchto slavnostních příležitostech příslušníci z různých států naší krajanské veřejnosti se blíže poznají, zblíží, vymění si své názory. Navázané přátelské osobní styky potom utužují národní uvědomění naší celoamerické krajanské pospolitosti.

S naší výpravou jedou tanečníci a tanečnice Klubu Domov a Moravské kulturní společnosti, jejichž kluby zájezd pořádají, aby tanci předvedenými v krásných národních krojích zpestřili program dwightského "Českého festivalu". Father Vojtěch Vít, O.S.B., kaplan českých bohoslužeb od sv. Prokopa doprovází náš zájezd, poněvadž byl požádán, aby laskavě přijel s námi a sloužil v roce amerického bicentennia ve Dwight českou mši svatou.

Do Dwight vyjíždíme pohodlným "aircondition" Keeshin busem 23. července v 8:00 hodin večer v pátek od "1st National Bank of Cicero" na Austin Blvd. a Čermákově třídě v Cicero.

Bus nás doveze do Concordia Teachers College v městečku Seward, vzdáleném 14 mil od Dwight, kde budeme ubytováni.

Naše taneční skupina vystoupí ve Dwight (kam nás zaveze náš bus) na "Českém festivalu" v sobotu večer a v neděli odpoledne.

V neděli dopoledne bude father Vojtěch Vít, O.S.B., sloužit českou mši svatou. V neděli k večeru (po vystoupení naší taneční skupiny) odjedeme domů. Do Cicera k "1st National Bank" přijedeme brzy ráno v pondělí (příjezd záleží na hodině našeho odjezdu z Dwight, kterou zatím přesně nevíme; je docela možné, že budeme doma i o něco dříve).

Cesta i s ubytováním stojí buď:

1. $47.50, chcete-li spát sám (sama) v pokoji;

2: $45.00, budou-li spát v pokoji dva (dvě).

Závazné přihlášky se zálohou $20.00 přijímá: Rose-Ann Pekny, tajemnice MCS, telefon 656-3440. Volejte po šesté hodině večer. Adresa: 1305 So. 61st Ct., Cicero, Ill. 60650.

F. Uhlířová, tajemnice Klubu Domov, telefon 484-2106 a "VELEHRAD": 762-2044 (2657-59 So. Lawndale)

Těšíme se, že se nám co nejdříve přihlásíte a že se nám společný zájezd do Dwight vydaří.

Moravská kulturní společnost Klub Domov z NSČK

POTĚŠUJÍCÍ ZPRÁVA

Dr. Rudolf Krempl, sekretář Komenského světové rady, uvědomil ČSNRA, že městská rada holandského města Naardenu, kde je umístěno Komenského museum, se rozhodla tento kulturní památník, který stejně jako naardenský hrob Jana Ámose Komenského, věhlasného zakladatele vědecké pedagogiky, se stává poutním místem vzdělaných lidí celého světa, zvláště po roce 1935, kdy bylo objeveno jeho významné dílo "Konsultace", z úsporných důvodů uzavřít. Dr. Krempl o této svízelné situaci, o které se dověděl od p. H. Heula, pečlivého ředitele musea "velikého učitele národů", informoval i jiné četné exilové organisace.

Po obdržení této zprávy ČSNRA poslala přípis holandskému ministerstvu vnitra a ministerstvu kultury se žádostí o laskavé kladné vyřízení problému Komenského musea, které je světu svědectvím holandských zásluh o šíření vzdělanosti a poskytování pohostinné pomoci lidem pronásledovaným z důvodů náboženského přesvědčení a důležitým kulturním pramenem poznání. Kopie těchto přípisů byly rovněž poslány holandskému konsulovi v Chicagu a kulturnímu attaché Mr. W. H. Simonszemu ve Washingtonu. V této akci petičních dopisů podala pomocnou přátelskou ruku ČSNRA Union Europeanne Democrate Chretienne (UEDC), na kterou se obrátil místopředseda ČSNRA dr. František Schwarzenberg.

I jiné exilové organisace poslaly holandským vládním místům přípisy jako např. kanadské ČSNS.

Společné úsilí konečně přineslo kladný výsledek: holandské ministerstvo kultury rozhodlo, že Komenského museum nebude zavřeno.

Bez hlučného rámusení bylo důstojně dosaženo zas jedno i když snad malé, tedy jistě důležité vítězství na poli duchovním. Zpráva, která jistě potěší svobodu milující a svobodu každému přející veřejnost celého světa.

Nový čs. velvyslanec je sovětským agentem

Washington. — František August, který byl 15 let činný v čs. výzvědné službě a který se v roce 1969 obrátil na stranu Spojených států, prohlásil před senátním podvýborem pro mezinárodní bezpečnost, že Jaromír Johanes, nově jmenovaný čs. velvyslanec ve Washingtoně, je agentem sovětské tajné policie KGB. Všichni čs. velvyslanci ve Spojených státech a v Anglii prý jsou obyčejně agenty KGB; nyní je agentem KGB také čs. velvyslanec v Indii.

Západní Evropa je postižena katastrofálním suchem

Londýn. — Západoevropské země byly letos postiženy snad nejhorší dobou sucha v tomto století. Obloha bez oblaků a velká letní vedra jsou tam už několik týdnů každodenním zjevem. Nejvíce je postižena Francie, kde pěstitelé dobytka musí postupně porážet svá stáda pro nedostatek vody a píce. V Anglii narostly pouze drobné brambůrky a zakrslá pšenice. Ve Francii měli naposled takové sucho v roce 1727 a ve Velké Británii v roce 1739. V Československu je suchem ohrožena úroda cukrovky jakož i ječmene a chmelu, potřebných k výrobě piva.

I severní Itálie je postižena suchem; v Cremoně například hladina řeky Pádu je 16 stop pod normálem. V Anglii jsou nyní v červenci pro tuto zemi neslýchaná vedra: 97 stupňů F ve stínu! Ceny potravin všude stoupají; rozdílení vody na přídělý však dosud nemusilo být všeobecně zavedeno. Zatím není konec této suché sezóny v dohledu. Papež Pavel zavedl při mši zvláštní modlitby za déšť.

Indonésie postižena zemětřesením: 9,000 mrtvých

Djakarta. — V těžko přístupné a dosud necivilisované střední části indonéské Nové Guiney v provincii Irian Jaya došlo 28. června k prudkému zemětřesení, při kterém bylo následkem sesunutí půdy zničeno 17 vesnic a více než 9,000 lidí přišlo o život. Síla tohoto zemětřesení podle Richterovy stupnice obnášela 7.1 stupně. Poděšení venkované uprchli ze svých vesnic do džungle, kde však jim hrozí nebezpečí dalších sesuvů půdy.

Komunista předsedou italské poslanecké sněmovny

Řím. — Poprvé v posledních 30 letech byl komunista zvolen předsedou italské poslanecké sněmovny: je to 61letý Pietro Ingrao, dlouholetý komunistický poslanec. Tato funkce je považována za třetí nejvyšší politickou funkci v zemi, po funkcích italského presidenta a předsedy vlády.

Volba Ingrao ještě neznamená, že komunistům budou také svěřena některá ministerská místa v nové italské vládě. Jeho volba je spíše součástí kompromisu mezi komunisty a křesťanskými demokraty. Komunistům je tím vyjádřeno uznání, že tvoří legitimní parlamentní sílu.

V Argentině pokračuje terorismus dále

Buenos Aires. — Levicoví guerilové montoneros umístili v pátek 2. července v Buenos Aires v jedné jídelně, kde právě jedlo 100 policistů, bombu, jejímž výbuchem bylo zabito 18, policistů a dalších 66 jich bylo zraněno. Byl to nejhorší teroristický útok, spáchaný v posledních letech v Argentině.

Ve stejný den několik hodin předtím armáda oznámila, že 27 levicových guerilů bylo zabito, když se pokusili podniknout útok na vojenský konvoj v blízkosti Buenos Aires pomocí granátů a strojních pušek.

V odvetu za bombový atentát proti policii pravicové "čety smrti" postřílely v sobotu 15 levicově zaměřených Argentinců. Tak během týdne, který skončil 3. července, přišlo následkem politického násilí v Argentině o život celkem 83 lidí.

BOLESTI ŠLACH, KLOUBŮ, HLAVY

Naše snacha dostala Tendonitis, což je velmi bolestivý zánět šlach, které spojují svaly s kostmi a jinými částmi těla. Lékař ji poslal ke specialistovi, ale předtím její česká tchýně začala mazat její bolestivé klouby Moravským mazáním, které ji ulevilo tolik, že než přišla ke specialistovi, bolest byla pryč. Řekla mu čím to maže a on udiven řekl: nikdy jsem neviděl takové rychlé zlepšení Tendonitis; běžte domů a mažte dále s tím Moravia linimentem, píše nám Mrs. L. Kinsley z Berlin Hts., Ohio. — Nebo: Vy jste mi pomohl dožít se 84 roků s vašimi šťastnými léky jako jsou ZDRAVI-TAMIN kapsle a čtyřlék BOL-VEN, doporučuji je všem známým — píše krajan Joe Housek, Paso Robles, Calif. — I vám pomohou tato účinná léčiva, když si o ně napíšete ještě teď!

Napřed jsou ceny pomalou, třetí třídou poštovní, v závorkách rychlou poštou do 6. dnů: ZDRAVI-TAMIN kapsle na krev a sílu na 5 týdnů užívání $4.20 ($4.40 rychlou), větší na 10 týdnů $7.30 ($7.50 rychlou). — Čtyřlék BOL-VEN tablety na 5 týdnů $3.20 ($3.40 rychle), 2 BOLVENY tablet $6.40 ($6.80 rychle). — Koncentrovaný MORAVIA extrakt na 1 pintu linimentu na bolesti hlavy, svalů, kloubů a lýtek $4.50 (4.70 rychle), totéž na 1 kvart $7.50 ($7.70 rychle). — DANUBE pročišťující tabletky z léčivých bylin na 50 dnů $2.80 (rychle $3.00), na 3 měsíce $3.90 (rychle $4.10). —

Přiložte cash (neztratí se), money order, check nebo na COD. — Také do Kanady, všechno na COD a jsou rychlou poštou! DO ČSR. pošlete na vás, když pošlete $3.50 na náš mail.

LAGUNA — pětivitamínový krém s velkou dávkou pravého E-vitamínu, krášlící, suchou kůži navlhčující a rychle hojící krém pro dospělé, mladistvé i děti na mnohé vady pleti nemastný na den za $4.00 rychlou poštou. — LAGUNA — (Anti-wrinkle) krém neobvykle omlazující, vyživný, lehce mastný a hluboce navlhčující noční krém, nová formule s velkým obsahem pravého vitamínu E a dvou jiných a přírodním Estrogenem a Ergosterolem na vrásky a různé kazy pleti také $4.00 rychlou poštou. Nejlepší výsledky používáním obou krémů. — Vystřihněte tuto oznámku a objednejte s důvěrou a zárukou ještě teď"

European Druga, Břet. Jelínek, PH.M., Dpt. 6, Box 927, Laguna Beach, Cal. 92652

Dr. Karel Vrána:

Faust — symbol evropského člověka?

(Pro naše náročnější čtenáře.)

Na cestě, kterou si klestíme k podstatě Evropy, se setkáváme s postavou doktora Fausta. Hamlet a Don Quijot vyjevují ve svých osudech napětí a otázky denního života; odkrývají poslední kořeny lidské existence v čase a na zemi. Jsme přesvědčeni, že je chápeme, protože mluví k nám a mluví o nás, o naší evropské otázce. Mohli bychom ji opsat takto: má se jednotlivec přizpůsobit společnosti, anebo společnost se má přizpůsobovat jedinci? Žijeme jakoby v prostoru zásadní alternativy: člověk proti společnosti anebo společnost proti člověku? Toto je naše evropské stálé pokušení a výzva k hledání rovnováhy a syntéze dvou pólů. Rozpor mezi jedincem a společností může být překonán opět na evropské půdě a pod evropským nebem — a to ve velkém pojmu lidské osoby. Náboženské kořeny hamletovské a donquijotovské problematiky jsou překryty otázkami spíše horizontální povahy, jak to vyjádřil Salvador de Madariaga.

Faust — a s ním i Don Juan — jsou spíše vertikálními postavami. V jejich světě náboženské a teologické otázky stojí v popředí. Velmi záleží na odpovědi, zda existuje nebo zda neexistuje Bůh — a ovšem také na tom, jak chápeme svůj lidský vztah k Němu. Na Faustovi se zjevují evropské základní rozpory a napětí, které přesahují bezprostřední zkušenost a prolamují se do oblasti absolutních hodnot — prostě tam, kde se rozhoduje o posledním smyslu, o životě a smrti, o spáse a zatracení člověka vůbec. Tato teologická dimenze vysvětluje také literární proměnlivost, plasticitu a tvárnost Faustovy postavy. Proměny náboženského života Evropy ovlivňují přímo a hluboko i chápání faustovské problematiky. Mohli bychom říci, že Evropa si ve Faustovi vytváří podobenství své víry, svých náboženských pokušení a svých zápasů s démonickými mocnostmi.

Na počátku faustovské literatury nacházíme lidovou pověst, která se rozšířila v různých obměnách na sklonku středověku a na začátku novověku hlavně ve střední Evropě. Historicky — jak se zdá — pověst nás vede na heidelbergskou universitu, kde Johanes Faustus, narozený krátce před objevením Ameriky, si získal pověst učence znalého magie a čarodějnictví. Své magické vědění používá ve svůj vlastní prospěch a pro svou moc nad lidmi. Toto lidové vyprávění o doktoru Faustovi a jeho černé magii, jeho smlouvě s pekelnými mocemi žilo prakticky až dodnes hlavně díky loutkovým divadlům. Našlo si však vždy umělce, který na Faustovi zprůhledňuje osudy a cesty lidské existence. Koncem 16. století se pověst o čarujícím učenci rozšířila i v Anglii. Zde ji umělecky zpracoval Marlowe. Jeho Faust má zcela zřetelné, jasné a přesné rysy lidské povahy a jejích pokušení: chtivost, samolibost, žádostivost, požívačnost a touha po moci. Tyto vášně vedou Fausta k tomu, aby uzavřel smlouvu s ďáblem a zaprodal mu svou duši. Mefistofeles dodrží slovo a splní do písmenka vše, co bylo dohodnuto. Ale i Faust je svým způsobem čestný: odevzdává peklu svou duši v hodině konečného účtování. Ponaučení je zcela jasné: člověk nemá sahat po tajemství, které leží za hranicemi jeho poznání; nesmí sahat po moci, která mu nepřísluší. Za překročení těchto hranic se platí věčným zatracením. Faustův hřích tkví ve vznupné dychtivosti stát se nadčlověkem, bohem a samospasitelem.

Faustovskou tématiku chtěl zpracovat také Lessing. Ve svém zamýšleném díle zbavil Fausta středověké záliby v černé magii a ve smlouvách s peklem. Lessingův Faust je představitel osvícenství. Hárá v něm vznešená vášeň a chtivost po jasném a přesném poznání světa. Tato vznešená a v podstatě ctnostná vášeň poznání přivádí sice Fausta do mnoha bolestných omylů, ale nakonec je jeho záchranou před odsouzením.

Faust našel opravdu svého autora teprve v Goethovi. Jemu se podařilo propojit oba základní motivy: osvícenskou touhu po poznání a romantickou zálibu v nadracionálních oblastech. Goethe postavil svého Fausta do jedinečného ideálního rámce, který obepíná antiku, středověk i novověk. Tento Goethův Faust je složitější, mnohoznačnější, rozpornější a plastičtější než jiné postavy evropského nebe. Sjednocuje ve svém dramatickém osudu všechna údobí evropské kultury. Planou v něm všechna velká a vznešená pokušení a všechny evropské ctnosti. Srůstají v něm tři evropské kořeny: biblické náboženství, řecká kultura a germánská touha po nekonečnu. Nelze ovšem přejít mlčením zcela ojedinělé a dojemně krásnou, nezaměnitelnou, neopakovatelnou symbolickou tragédii Markétky.

Na své pouti po Evropě Faustova postava se hluboce proměnila. Stal se z něho pečlivý, důsledný badatel a vědec. Probádal všechna území pozemského vědění. Nenašel v nich však to, co jeho duše hledala: absolutní poznání a tedy absolutní moc nad konečným světem a nad prchajícím, nezadržitelným časem. Faust objevil v sobě potřebu absolutna, naprosté jistoty a nevyvratitelné moci. Tato hluboká potřeba a žízeň nemůže být utišena ve světě vědy. Je třeba hledat výše a hlouběji — získat vědění i moc nejen pro sebe, ale pro člověka vůbec. Goethův Faust nemůže být odsouzen k věčnému trestu jen proto, že na své cestě za absolutní pravdou klopýtne, upadne a pomýlí se. V Goethově době omyl už neznamená drzé a hříšné vyzývání zjevené pravdy. Omyl je rizikem, které na sebe bere člověk, hledající pravdu. Omyl je daní, kterou musíme platit za cestu k pravdě.

Faustova postava přitahuje dodnes evropské básníky, hudební skladatele, filmaře, umělce, filosofy i teology. Všichni hledají ve Faustovi svůj vlastní obraz, obraz Evropy. Francouzský básník Paul Valéry krátce před smrtí napsal fragment dramatu **Můj Faust** (1946). Pro něho je faustovské téma úchvatným podobenstvím o královské nadřazenosti lidského vědomí, které se zabydluje stále pevněji v archimédovském bodě mimo stvořený svět. Faust se u Valéryho proměnil v proroka nihilismu. Prodlužuje a rozvádí hadovo vítězství v ráji: být jako Bůh. Zbožštěný člověk — tento moderní Faust — však není schopný tvořit. Může jen množit nicotu a chaos. Ale i tak svědčí nakonec o tom, že evropský člověk nemůže žít, nemůže tvořit a přetvořovat svůj svět bez naděje v poslední smysly existence, bez obzorů hoří krajiny.

● Státní souhlas pro kněze v ČSR a mírové soužití

Už loni v srpnu vydalo ministerstvo kultury v Praze rozhodnutím sekretariátu pro věci církevní, kterým se upravují předpisy o udělení státního souhlasu pro výkon duchovní služby. Na udělení neexistuje právní nárok, tak jako neexistuje právní nárok na zaměstnání ve státní službě (bod č. 1). Duchovní mimo službu, pracující v jiném zaměstnání, musí míti i ke sloužení soukromých mší s vyloučením veřejnosti souhlas církevního tajemníka. V souhlasu musí býti uvedeno, kdy a kde se mše slouží (bod č. 6). Je tedy zakázáno sloužit mše i soukromé a státním úřadem se tím poskytuje nekonečné pole k stíhání nepohodlných kněží.

Kolaborantské sdružení "Pacem in terris" uspořádalo v arcibiskupské residenci v Olomouci zasedání za účasti asi 200 kněží. Místopředseda NF Dr. Trávníček vyzval přítomné, aby dle svého programu "přispěli k plnění závěru 15. sjezdu KSČ a k prosazování leninských principů mírového soužití". V resoluci se uvedení kněží staví proti fašistickým formám v Chile a ve Španělsku.

Co je to ovšem mírové soužití dle leninských principů se dovídáme jednak z Leninových "dopisů z dálek", jednak z dalších nesčetných dokladů v SSSR. Ve svých "Dopisech z dálky", konstatuje Lenin, že jen panství proletariátu může uskutečnit mír, ale ne mír imperialistický ani ne dohodu s imperialistickými státy. "Nemůže být žádný demokratický mír, dokud nepřejde státní moc na jinou třídu — na proletariát". Ministr Gromyko k tomu v r. 1962 napsal: "Princip mírové koexistence odpovídá co nejvíce interesům socialistické revoluce a upevnění posic socialismu." Hlavní dokument mezinárodních porad komunistických a dělnických stran v r. 1969 v červnu v Moskvě konstatuje konkrétně, že **politika "detente" přispívá k rozvinutí třídního boje proti imperialismu v národním a mezinárodním měřítku.** Dle velké sovětské encyklopedie (3. vyd., str. 929—935): "Mírová koexistence je forma třídního boje mezi socialismem a kapitalismem na mezinárodní úrovni, ale při zachování specifické formy třídního boje. Konečně sbírka zákonů SSSR a Rozhodnutí presidia SSSR (Moskva 1959, str. 237—239) prohlašují: "Mírové sbory zřízené v socialistických zemích musí bojovati pro spravedlivý mír a proti nespravedlivému míru. Tvoří společně s různými mírovými organisacemi v západních zemích světové mírové hnutí, které bojuje v zájmu sovětské hegemoniální politiky pro mír, jehož obsah a existence musí být vykládána dialekticky. To je právo a povinnost SSSR". Dle oficiální sovětské politiky, "sovětské jaderné zbraně slouží míru, jaderné zbraně nepřítele slouží válce". Proto také musí "mírové sbory" všech satelitů pomáhat bojovat po boku Moskvy proti agresivním imperialistickým jaderným zbraním.

Dr. B. H.

Mexiko má nového presidenta

Mexiko. — V neděli 4. července se v Mexiku konala volba nového presidenta, který má 1. prosince 1976 nastoupit ve svůj úřad po presidentu Luis Echeverria. Protože v Mexiku existuje pouze jedna dovolená vládnoucí strana, která má právo předložit svého kandidáta na presidentství, volby tam jsou spíše obřadem než opravdovými demokratickými volbami. Bez jakékoliv vážné opozice tam byl "zvolen" za nového presidenta 56letý Jose Lopez Portillo, bývalý ministr financí a profesor ekonomie na universitě. Mexičtí presidenti jsou voleni na dobu šesti let; po uplynutí presidentského mandátu táž osoba nemůže být znovu zvolena presidentem země.

Poslední statistiky o nezaměstnanosti

Washington. — V červnu 1976 bylo v celých Spojených státech celkem 7.5 procenta nezaměstnaných; ve státě Illinois bylo pouze 6.8 procenta lidí bez práce. V celé zemi bylo celkem 87.5 miliónu zaměstnaných. Mezi bělochy bylo 6.8 procenta nezaměstnaných, mezi černochy 13.3 procenta. Nezletilých mladých lidí bylo bez práce 18.4 procenta. Průměrná hodinová mzda dělnictva v průmyslu činila $4.83.

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription. Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY
jedokaz — Všehochuť

OTTO PEJSA, Prop. Closed Mondays
New Little Bohemia
Otto's Restaurant and Cocktail Lounge
American & Continental Cuisine
Phones
277-0892
762-9537
2700 S. CHRISTIANA AVE.
CHICAGO, ILLINOIS 60623

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, houzky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.
● MINARIK'S BAKERY
Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialise in Party and Wedding Cakes
5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854
Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla.)

"Pojď sem, pojď sem, příteli," přivítal jej Don Bosko, "neudělám ti nic zlého. Byl jsi už při mši svaté?"

"Ne."

"Pobuď tedy na mši svaté a potom ti něco povím, co se ti bude líbit."

Po mši svaté a po vykonání díkůčinění odvedl Don Bosko chasníka do pokojíka za sakristií a přívětivě se ho tázal: "Jak se jmenuješ?"

"Bartoloměj Garelli."

"A odkud jsi?"

"Z Asti."

"Jakého jsi řemesla?"

"Zednického."

"Máš ještě tatínka?"

"Nemám, zemřel mi."

"A maminku?"

"Také už zemřela."

"Kolik je ti let?"

"Šestnáct."

"Umíš číst a psát?"

"Ani jedno, ani druhé."

"Ale zpívat a pískat umíš, že ano?"

Chlapec se usmál a Don Bosko se zaradoval. Úsměv svědčil, že si Bosko získává hochovy důvěry.

"Pověz mi, milý Bartošku, byl jsi už u prvního sv. přijímání?"

"Ještě ne."

"Ale u zpovědi jsi už byl?"

"Ano, je tomu už dávno, hned když jsem byl malý."

"Modlíváš se ráno a večer?"

"Zapomněl jsem se již modlit."

"Chodíváš v neděle na mši svatou?"

"To ano, skoro vždycky."

"Na katechismus také chodíš?"

"Bojím se."

"Proč?"

"Je mě hanba, protože malí kluci vědí víc než já."

"Kdybych ti vykládal katechismus zvlášť, přišel bys ke mně?"

"Velmi rád, jen když mě nebudete bít."

"Buď klidný, nikdo ti neudělá nic, budeš mým přítelem a s nikým jiným nebudeš míti obtíží. Kdy bychom tedy začali?"

"Kdy se vám bude líbit."

"Dnes večer?"

"Ano."

"Chceš-li, začneme hned, ano?"

"Ale ano, jak si přejete."

Don Bosko pochopil v tu chvíli takřka pudově, že začíná obrovské dílo svého apoštolátu několik kroků od svatostánku, v pokojíčku u sakristie. Poklekl a poprosil vroucím Zdrávasem neposkrněnou Pannu o požehnání svého díla a o záchranu mladé duše, kterou měl před sebou.

Vstal a otázal se hocha: "Umíš se přežehnat?"

Hoch nevěděl ani, co je to. Don Bosko ho tedy naučil se přežehnat a po půlhodinové rozmluvě jej propustil. "Ale přijdeš zase?"

"Přijdu, jistě přijdu," sliboval chlapec.

"Víš co, nevracej se ke mně sám, přiveď i kamarády, daruji jim něco, i tobě za odměnu, žes je přivedl."

Příští neděli přišlo za Donem Boskem devět kluků. Šest přivedl s sebou Bartoloměj a dva ulovil kdesi Don Cafasso. Poslouchali jako vyjevení prostinká, laskavá a přesvědčivá slova Boskova. Po několika týdnech šel Don Bosko kostelem při večerním kázání. Ve stínu na stupních bočního oltáře spatřil několik scholených, podřimujících zednických učňů. "Co tu děláte, přátelé?" tázal se jich. Nejsmělejší z nich odpověděl: "Nerozumíme kazateli nic, tedy dřímáme, však vidíte." — pojďte tedy se mnou," zval je Don Bosko a hoši šli. V sakristii je vybídl, aby budoucí neděli se připojili k hochům, kteří za Donem Boskem již chodili; hoši slíbili a slibu dostáli. Za nějaký měsíc bylo Boskových hochů 24, a brzo vzrostl jejich počet na stovku. Byli to samí zedničtí učni, pracující těžce v akordní práci; žádný z nich nevěděl o Pánu Bohu nic.

Když některého večera v průvodu přítelově zašel Don Bosko procházkou do některého předměstí turinského, tajil se v něm dech při pohledu na hloučky malých uličníků, ponechaných sobě samým. Buď o ně rodiče nedbali, buď byli již na

né slabi. Tu se kluci rvali, tam rámusili, jinde hráli "na pána", házejíce mincemi, jinde hráli v taroky; rouhavá a oplzlá slova bylo z jejich úst slyšet na všechny strany. Don Bosko se k nim přiblížil, ale neměl úspěchu: jedni utekli, jiní si z něho tropili úsměšky, jiní si ho vůbec nevšímali a hráli nerušeně dál. Don Bosco se vracíval domů smuten, velmi, velmi smuten. Ale paprsek naděje přece svítil do zarmouceného srdce. Vzpomněl si, kolikrát tyto scény vídal ve svých snech, vše se dálo podrobně tak, jak se mu ve snách zdálo. Všechny jeho visionářské sny končily krásně. Don Bosko doufal, že i tato smutná skutečnost se obrátí v radost a doma po takových vycházkách klekal k vroucím modlitbám a vzýval Pannu Marii, aby uspíšila uskutečniti, co mu ve snách předpověděla.

Panna Maria nenechala na svou pomoc dlouho čekat. O svátku Neposkrněného Početí 8. prosince 1841 oblékal se Don Bosko ke mši svaté v sakristii sv. Františka. Nebylo však nikde ministranta. V tom nahlédl do sakristie výrostek asi šestnáctiletý a stál udiven ve dveřích. Přivedla jej tam zvědavost; nikdy v životě neviděl místnosti tak hezky upravené, milé a provanuté zároveň i duchem vážnosti a posvátného ticha, jak to nyní spatřil u sv. Františka.

"Co tu chceš?" okřikl kluka kostelník Josef Cometti. "Nevidíš, že tu stojí kněz, čekající na ministranta? Tu máš mešní knihu a půjdeš ministrovat; a už, měj se k tomu!"

"Neumím ministrovat," odpověděl chlapec.

"A tak nač jsi sem přišel?" rozkřikl se kostelník. "Zpropadená čeládka, bude nám chodit do sakristie. Když neumíš ministrovat, klid' se odtud!" A kostelník popadl oprašovadlo a již tloukl kluka hlava nehlava. Kluk utíkal, ale nevyznaje se ve dveřích, vrazil zase do sakristie a odtamtud vyběhl na ulici.

"Proč bijete toho synka?" ozval se Don Bosko, když se vrátil do sakristie kostelník, funící zlostí. "Co vám udělal?"

"Přišel do sakristie, ale neumí ministrovat."

"A tak jste ho ztloukl!"

"Co je vám po tom?"

"Co je mi po tom? Je to můj přítel, hned mi ho zavolejte, musím s ním promluvit."

"Dacane, dacane," volal kostelník na synka a běžel mu říci, že Don Bosko s ním chce mluvit.

Synek se vrátil všecek ustrašený a se slzami v očích; vždyť rány oprašovadlem bolely.

"Pojď sem, pojď sem, příteli," přivítal jej Don Bosko, "neudělám ti nic zlého. Byl jsi už při mši svaté?"

"Ne."

"Pobuď tedy na mši svaté a potom ti něco povím, co se ti bude líbit."

Po mši svaté a po vykonání díkůčinění odvedl Don Bosko chasníka do pokojíka za sakristií a přívětivě se ho tázal: "Jak se jmenuješ?"

"Bartoloměj Garelli."

"A odkud jsi?"

"Z Asti."

"Jakého jsi řemesla?"

"Zednického."

"Máš ještě tatínka?"

"Nemám, zemřel mi."

"A maminku?"

"Také už zemřela."

"Kolik je ti let?"

"Šestnáct."

"Umíš číst a psát?"

"Ani jedno, ani druhé."

"Ale zpívat a pískat umíš, že ano?"

Chlapec se usmál a Don Bosko se zaradoval. Úsměv svědčil, že si Bosko získává hochovy důvěry.

"Pověz mi, milý Bartošku, byl jsi už u prvního sv. přijímání?"

"Ještě ne."

"Ale u zpovědi jsi už byl?"

"Ano, je tomu už dávno, hned když jsem byl malý."

"Modlíváš se ráno a večer?"

"Zapomněl jsem se již modlit."

"Chodíváš v neděle na mši svatou?"

"To ano, skoro vždycky."

"Na katechismus také chodíš?"

"Bojím se."

"Proč?"

"Je mě hanba, protože malí kluci vědí víc než já."

"Kdybych ti vykládal katechismus zvlášť, přišel bys ke mně?"

"Velmi rád, jen když mě nebudete bít."

"Buď klidný, nikdo ti neudělá nic, budeš mým přítelem a s nikým jiným nebudeš míti obtíží. Kdy bychom tedy začali?"

"Kdy se vám bude líbit."

"Dnes večer?"

"Ano."

"Chceš-li, začneme hned, ano?"

"Ale ano, jak si přejete."

Pokračování

V Peru byl potlačen pokus o vzpouru

Lima. — Mírně levicová vojenská vláda presidenta Francisco Morales Bermudeza v Peru snadno potlačila v sobotu 10. července pokus o vzpouru, v jejímž čele byl pravicový generál Carlos Bobbio Centurion; přitom nebyl nikdo ani zabit ani zraněn.

Morales Bermudez byl jmenován juntou presidentem po státním převratě v srpnu 1975, kdy byla svržena radikálně levicová vláda generála Juana Velasco. Vláda presidenta Morales Bermudeza provádí pozemkovou reformu a zároveň znárodňuje velké cizí americké i jiné důlní podniky a ropné společnosti.

V Angole byli popraveni čtyři běloši

Luanda. — V sobotu 10. července odpoledne byli v Luandě popraveni zastřelením Američan Daniel Gearhart, otec tří dětí, a tři Britové, kteří bojovali za angolské občanské války po boku domorodých hnutí, nepřátelských komunistickému hnutí MPLA, které za pomoci Moskvy prostřednictvím Castrovy Kuby nakonec zvítězilo. Celkem 13 bělošských bojovníků bylo zajato postupujícími kubánskými vojáky. Čtyři z nich pak byli 28. června odsouzeni na smrt, protože prý přijeli do Angoly jako žoldnéři, a ostatní byli odsouzeni k trestům vězení od 16 do 30 let. Angolská vláda nevzala vůbec v úvahu prosbu presidenta Forda a královny Alžběty II., aby rozsudky na smrt byly změněny.

Svět byl ohromen provedením tohoto svrchovaně barbarského a nespravedlivého činu. President Ford nazval tuto popravu "neospravedlnitelným a neobhajitelným činem", který jen ztíží snahy o normalizaci vztahů mezi Spojenými státy a Angolou. Britská vláda projevila ve svém prohlášení své ohromení nad těmito popravami a své rozhořčení, že angolská vláda ignorovala všechny výzvy z celého světa o lidskost a umírněnost, jež učinily vlády, různé organizace i prominentní osobnosti. Angolská vláda také zapomněla, že samo hnutí MPLA mělo ke svým službám na 12.000 kubánských žoldnéřů.

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky
v obrábění kovů;
pozorně snaživé
rádi zaučíme.
Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.
Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

VOICE OF THE NATION

Joseph Cada

CZECH-AMERICAN CATHOLICS

Part II

THE SONS BUILD ON THE FOUNDATIONS OF THE FATHERS

Czech-American Catholics after 1890

(Continued from last issue)

An interesting, if not at the moment an entirely pertinent observation, concerns the Czech saints whom the American Indians of the South-West missions learned to worship. A study of this facet of Czech hagiology was made by the late historian, Father Joseph Roubik, S.J., of Chicago's Loyola University, who showed how the pictures and statues of the saints of Bohemia were introduced to the aborigines by exiled members of the Jesuit Order, when the latter was temporarily disbanded by the Holy See in the eighteenth century.

The interdependence of Faith and culture represented principally in parish life among the Czech-American Catholics was also exemplified in the literary efforts of the Bohemian clergy and laity. From the day of Father Joseph Hessoun down through and even beyond the golden era of Czech culture in the States, a number of Bohemian priests and educated laymen wrote poetry, prose, history, scientific articles, drama, and treatises on a fairly extensive range of subjects. Most of this work intended for popular consumption here and there reached respected standards of "belles lettres" and scientific literature.

Listed without an attempt at critical evaluation, the array of Czech Catholic literary figures included Father Stephen Brož of Dodge, Nebraska, poet, essayist, translator, and folklorist. As an occupant of the American Plains, Father Brož was especially fascinated by their natives. His monograph on the culture of the Dakota Indians and tales concerning the Mormons showed a deep understanding of those who made the West their home. His poetry, intimate and lyrical, also spoke of his immediate "milieu". In it he told of the life of the pioneer Czech farmer for whom the Plains and the hot sun of America's huge plateau held a magical interest.

In Father Chundelák of Omaha, Catholic Czech America had an essayist whose trenchant works were published in the Bohemian press of his Faith throughout the country. In the debate raised by the application of the Darwinian theory to aspects of social and spiritual life, he fought a brave fight as the protagonist of Fundamentalism. Caught in the freethought-Catholic struggle, particularly pronounced in his part of the country, Father Chundelák produced apologetic works of popular character and by the use of logic sought to expose the fallacies of atheism.

Father Adalbert Cipín of Wisconsin broadcasted the subjects of his considerable literary skill over a wide field. His contributions to various Bohemian publications were among the earliest in the country. His historical sketches of pioneer Wisconsin now have the value of source materials in that field. He wrote apologetic articles of popular nature and remembered the children by compiling two books of catechism. With an innate artistic and musical skill, he sought to improve the taste of his contemporaries in church architecture and decoration and laid standards of acceptable church music.

The name Dostál was illustrious in Czech-American literature and publication. It was Dr. Hynek Dostál, KSG, who for years most ably and constructively edited the Saint Louis "Voice", who by the printed word fought for social justice and civic recognition of his people, and who contributed a lion's share to the work involved in the liberation of Czechoslovakia in 1918. Dostál was undoubtedly the most effective, educated, and creative Catholic layman in the history of Czech America. Associated with his literary and educative endeavors were the efforts of Mrs. Anna Dostál, his first, and Mrs. Bronislava Dostál, his second wife. Both achieved reputation as able editors and writers for the magazine "Czech Woman".

In Texas, occupied predominantly by the Moravian group, literary endeavor covered a variety of interests. The poets of the "Lone Star State" were represented in the lyrical verse by Father Charles Dvořák, whose thematic material revealed his personal feelings and the life of the people among whom he lived. Marie Novák, engaged in versifying for a period of half century and popularly called "the Texas nightingale" has written with much the same subjectivity and skill of Father Dvořák portraying the deeply spiritual Texas people in their hopes, aspirations, and accomplishments.

In Father John Hodyc, the earliest of prominent writers in Czech America's Southwest, the Catholics had an author of unusual talents. Father Hodyc was a recognized writer and poet even as a young theologian in Bohemia. Such reputed esthetic reviews as the "Golden Prague" ("Zlatá Praha") published a number of his articles dealing with the problems of Bohemia's peasant life and his ability in treating the same was recognized by the country's established poets. In the States Father Hodyc wrote quite successfully for the "Nation," "Voice", and the "Catholic Almanac." He is mentioned in the monumental Bohemian encyclopedia, "Ottův slovník naučný", as a promising poet in the field of the epic. Unfortunately, Father Hodyc found conditions in America too difficult. They prevented him from writing creatively. According to Dr. Hynek Dostál, mentioned above, the good Father shelved many of his manuscripts or dedicated them to his friends, who stored them away. If found, Dostal believes, that they would reveal a Czech-American poet of considerable genius.

Journalistically Moravian Texas has also well acquitted itself. Among its fairly large number of editors and publishers, three have made a decided contribution to the task of supplying the Texans with a native press. The leading of these, perhaps, is Vladimír (Walter) Malec, whose "New Home" for many years has been the propagator of values and institutions helpful to Moravians and Czechs in adapting their way of life to the economic, social, and political values of their particular communities. Malec, himself an ardent Czech, did much to propagandize the liberation of Czechoslovakia and has been prominent as one of the ardent sponsors of the gymnastic (Sokol) movement in the Czech Southwest.

Though he has been principally interested in civic and public affairs, state senator L. J. Šulák at one time published an informative periodical in the "Freedom" ("Svoboda"), an early Texas paper. Equally strong journalistically have been the various efforts at publication on the part of Joseph Maresh, who at the present time guides the periodical "Fellow Countryman" ("Našinec"). The enterprising nature of the Czech Texas publishers has also been witnessed in their efforts to print local English papers.

Father, later Monsignor, Joseph Hessoun is to be noted in Czech-American literary endeavor as a publisher. The first permanent Czech Catholic periodical which he established in the Saint Louis "Voice" by his editorial policy and countless items and articles set a model for similar other publications and brought together the parish, fraternal, and diocesan interests of Catholic Czech-Americans. Father Hessoun's literary activity was informative rather than inspirational or entertaining and found its way into some of the periodicals in Bohemia, where it served as a guide to those contemplating emigration to the States. The monsignor became a paragon to Father Anthony Houšt who so respected him that he dedicated and, indeed, wrote in his honor, the only systematic account of early American Czech parish life in "The Short History of the Czech Parishes in the United States ("Krátké dějiny česko-katolických osad ve Spojených Státech"). The "Short History" still remains a basic guide to the understanding of Bohemian Catholic life from the period of the first settlement to 1900.

Monsignor Hessoun established the pattern of priest-editor and determined the nature of Bohemian Catholic journalism from his day to the present. Among the clergy of major importance since 1900 in the field of journalism have been Fathers Procopius Neužil, OSB, Valentine Kohlbeck, OSB, Joseph Koudelka after 1910 the Bishop of Superior, Wisconsin, Joseph Chvátal, OSB, Boniface Tomek, OSB, Wenceslaus Michalička OSB, and Ernest Žižka, OSB.

The qualities which distinguished Czech Catholic editors in America were first their service as promoters of ideas and values which, when implemented, tended to raise the social level of the Czech among his fellow Americans and secure for him the rights and privileges of the citizen of a democratic nation. In this, their educational capacity, Catholic publishers were, however, not remiss in developing what might be considered their second responsibility in line of importance; namely, the transmission of ethnic values and traditions and the continuation of the readers' interest in the homeland. They regularly printed news of political, social, religious and cultural significance current in Bohemia and Moravia and presented their meaning or importance in the light of Christian doctrine.

(Continued in next issue)

LATVIAN UNDERGROUND APPEAL CALLS FOR BALTIC FREEDOM

Below is the full text of an appeal issued by Latvian underground organizations. The appeal condemning the Soviet aggression of June, 1940, was recently received in the West. It mirrors the conditions and popular feelings in Lithuania as well.

Appeal of the Latvian Independence Movement and of the Latvian Democratic Youth Committee to the Latvian people.

We, the representatives of the LIM and of the LDYC, in expressing the desire of the Latvian people and in seeking independence, freedom, peace and social progress for our nation, categorically condemn the imperialistic aggression of the Soviet Union against the Baltic States in 1910.

We live under conditions of constant mendacious propaganda, mass desorientation, and Soviet aggression.

All communication media are exclusively in communist hands. Press, cinema, radio have been mobilized to deceive the people. Our duty is to express an energetic and effective resistance against this oppression.

The LIM and the LYDC invites all who treasure, freedom, national independence and democracy to act in this direction:

1. Raise your voice of protest even more strongly against the Soviet Union's policy of aggression and on behalf of the liberation of Latvia and the entire Baltic;

2. Let us uncover, with energy and courage, the crimes against democracy, human rights and law in the Soviet Union.

The duty of all democratic forces is to join their strength and to curb the Soviet aggression by compelling them to honor the universally recognized international norms of existence and the decisions of the United Nations.

LIM and LYDC

(Publishing house Rota and Pali in Riga.)

*

"The base from which (Soviet) imperialism asserts itself has serious problems in the economic and social sectors. There are also internal national groups which are growing. Non-Russian nationalists groups in Russia are growing at a disproportionally faster rate, which will add to these tensions in the base whence springs Soviet imperialism."

● 41st INTERNATIONAL EUCHARISTIC CONGRESS

CZECH COMMITTEE

(Final preparations)

The Eucharistic Congress
Transportation Office
Mr. William Marron, Asst. Coordinator,
Suburban Station Bldg.
1617 John F. Kennedy Blvd.,
Philadelphia, Pa.

Dear Sir:

Since according to your memorandum on registration of buses "in order to enter the event site all buses must have an identification tag" and that "this tag is available at the transportation office". I am enclosing names and addresses of the people who are in care of the buses. It is understood that each bus has about 50 persons. Please send tags directly to them. If any fee is required, please contact me and I will take care of it. So far the following agents announced their buses:

I. New York City Area

a) three buses — Rev. Alois Vyoral, S.D.B., Director of Czech Mission, 148 Main Street, New Rochelle, N.Y. 10802 (Tel. 914-654-4225);

b) two buses — Rev. Thomas G. McPartland, C.SS.R., Chaplain of National Czech Alliance, 323 East 61st Street, New York, N.Y. 10021 (Tel. 212-838-1324).

II. Endicott, New York Area

c) 2 or 3 buses — John Sochor Travel Service, 137 Washington Ave., Endicott, N.Y. 13760 (Tel. 607-748-7311).

III. Baltimore Area

three buses — Rev. Felix Yanish, C.SS.R., St. Wenceslas Church, 2111 Ashland Avenue, Baltimore, Md. 21205 (Tel. 301-675-7304).

IV. Washington, D.C. Area

1 or two buses — Mr. Stanley Walcek, Esq., 12301 Arrow Park Drive, Oxon Hill, Md. 20022 (Tel. 202-292-2095).

V. Chicago Area

2 or 3(?) buses — Very Rev. Charles Kolek, O.S.B., Pastor of St. Procopius Church, 1641 S. Allport Street, Chicago, Illinois 60608 (Tel. 312-226-7887).

VI. Cleveland Area

1 or two buses — Mr. Václav Hyvnar, 3614 Farland Road, University Heights, Ohio 44118 (Tel. 216-321-6302).

From other areas like Hartford, Detroit and other places, bus arrangements are not yet finalized. When they are ready, the Transportation Office of the Eucharistic Congress will be contacted immediatetly.

It is necessary to say that most people for the Czech Liturgy will arrive by car, some with other delegations, or by airplanes, and there is need to reserve parking place also for them. We are expecting from 1500 do 2000 people. The whole area is close neighborhood of St. Peter's Church (Shrine of Blessed John Neumann) and Slovak Hall next to St. Peter's Rectory, 5th Street, Girard Ave., Cambridge St. and Lawrence St should be reserved for Czechs. Buses should be around the Slovak Hall on Cambridge Street, while cars should be on Girard Avenue, Fifth Street and neighborhood streets. Police are being notified about this arrangement and members of the Czech Committee will be helpful in keeping all in order. It is also necessary to note that the same buses will be used for transportation in the city, i.e., to Stadium or to Civic Center, etc.

Hoping that this communication about the transportation problem in connection with Czech participation in the Congress is adequate. I remain

Sincerely yours,
Ludvik Nemec, chairman

ARCHDIOCESAN "TWINNING" COMMITTEE FORMED

John Cardinal Cody, Archbishop of Chicago, has appointed a 25-member committee to review and evaluate the present, seven-year-old Archdiocesan "twinning" program.

"Twinning" is the program by which a parish with some resources initiates a special effort to assist parishes in need. In a letter to the new committee members, Cardinal Cody described "twinning" as a sharing of "talents and resources, both physical and spiritual, on the part of all — priests, religious and laity . . ."

After reviewing and evaluating the present operation's various approaches, the committee will work up a set of guidelines and recommendations to move the program forward.

Among those appointed to the committee are urban vicars, lay advisors, and clergy from parishes cooperating in the present "twinning" program.

The committee's first meeting is scheduled for Wednesday, July 28th.

POETRY CONTEST

A $1776 grand prize will be awarded in the Bicentennial Poetry Contest sponsored by the World of Poetry, a monthly newsletter for poets.

Poems of all styles and on any subjects are eligible to compete for the grand prize or for 49 other cash or mechandise awards. There are ten first places of $200 each.

Says contest director Joseph Mellon, "The initial response is gratifying. Even poets who never publish are sending their work."

Rules and official entry forms are available by writing to: World of Poetry, 801 Portola Dr., Room 211, San Francisco, California 94127.

Contest deadline is July 31, 1976.

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

DOLLAR APPROACH TO CRIME

The problem of crime in America has reached monstrous proportions. During the past 30 years there has been one major crime Bill after another passed by Congress . . . involving billions of dollars in total . . . and still the crime wave marches on. It is evident that the approach to the problem of crime in this nation . . . the dollar approach . . . is not working. Since 1968 when the Omnibus Crime Control and Safe Streets Act was passed, the LEAA, Law Enforcement Assistance Administration which was created by the Act, has disbursed $4.4 billion in grants to communities to help fight crime.

That is just one of many dollar programs designed to fight crime in America. All combined they have not even halted crime, much less improved the crime situation.

Where Lies The Problem?

Everybody now recognizes we have a crime problem. More and better trained policemen have not solved the problem. More judges and higher salaries have not worked. Sophisticated and expensive equipment has not stopped the problem. More comfortable and less crowded prisons has not proved effective. Now, Congress is in the midst of an effort to completely rewrite the entire U.S. Criminal Code . . . and that alone won't solve the problem either. The situation will not be solved until we change our general attitude toward crime.

Social Engineering A Total Failure

Some years ago an idea was introduced into American life by the new generation of social engineers. They told us that the old-fashioned idea of absolute right and absolute wrong were not valid. Everthing was only relative. They said it was wrong to spank a child or to use corporal punishment in child rearing. They said the criminal should really not be punished, but rehabilitated. They said children should not be required to learn and memorize the tables of arithmetic, how to spell and write a grammatic sentence . . . and worst of all that moral values must be eliminated from education.

The Result Of Relativity In Morality

The theory of moral relativity took the backbone out of America. Now, families are falling apart. There were 1 million divorces last year. Education is not educating and discipline has broken down in the home, in the school, in the church and in the nation. We even fight no-win wars and try to buy friendship of the world with dollars. Crime is a natural result of permissiveness at every level of our lives.

The Solution

When Churches start condemning sin, when parents stop "sparing the rod", when school teachers are again given the right to deal out corporal punishment for misbehavior, when criminals are punished instead of coddled, when prisons are places where no one wants to go, and when courts deal out appropriate sentences, with immediate punishment to the lawless, then and only then will we begin to halt the crime wave in America.

Mayor's office for senior citizens holds caucus for Central and West side senior citizens

The Central/West Service Area of the Mayor's Office for Senior Citizens (MOSC) will hold a caucus Thursday, July 22, for senior citizens living between North Avenue on the north, the Sanitary and Ship Canal on the south, Lake Michigan on the east and the city limits on the west. The caucus will be held between 9:30 a.m. and noon at Malcolm X College, 1900 W. Van Buren st., room 2418. Coffee and rolls will be served.

Roy B. Nordheimer, past president of the Chicago Area Council for Senior Citizens and consultant to MOSC, will chair the meeting.

Caucus participants will elect a representative from the Central/West Service Area to the Chicago Planning Council on Aging, a group composed of representative senior citizens professionals in the field of aging and leaders of public and private agencies.

Another service available to senior citizens in the Central/West Service Area is an Information and Referral Center, operated by the Chicago Urban League through a grant of federal funds from MOSC. The Center is located at 10 S. Kedzie ave., 533-1555.

Services offered by staff at the Center include finding senior citizens in need through outreach programs, providing information of importance to the elderly and referring those who require services to the agencies best equipped to meet their needs. The Center also offers a range of enabling services, such as escort and transportation, to be sure the referral is successfully completed.

Monthly caucuses are held by MOSC in each of its five service areas as a regular means of communicating with those it serves. During the caucuses, senior citizens are encouraged to exchange views and discuss their concerns.

Further information regarding Thursday's caucus may be obtained by contacting the Central/West Service Area Office, 744-5833.

The Karlin Club, 5304 Fleet Ave. in Cooperation with the Lihani-Nemecek Travel Agency is sponsoring a

★ **HAWAIIAN NITE** ★

ON FRIDAY, JULY 30th
at Karlin Hall, 5304 Fleet Avenue.
Native Hawaiian Dancers will perform.
The JOHNNY BOLIBUSH ORCHESTRA will play for Dancing beginning at 7:30 P.M.

The Douda Catering Service will staff the Kitchen. The public is welcome.

Henry Nemecek - 749-7459 - may be reached for details.

St. Joseph Society #156 of the Czech Catholic Union is sponsoring its

29TH ANNUAL

PICNIC

ON SUNDAY, AUGUST 1, 1976
at the Oddfellow's Farm on Cochran Road in Glenwillow, Ohio

A Czech Kitchen of roast pork, goulash, tripe soup, and sausage will open at noon. Games for young and old will begin at 2:00 P.M. Music also beginning at 2:00 P.M. will be provided by Frank MAKOVICKA and the KARLIN BRASS BAND outdoors, with the MALEC Brothers and Joe HEZOUCKY indoors.

Chairman is Robert Hrouda, 3693 E. 54th Street. He may be reached for details and travel instructions at 883-0083.

The Public is welcome.